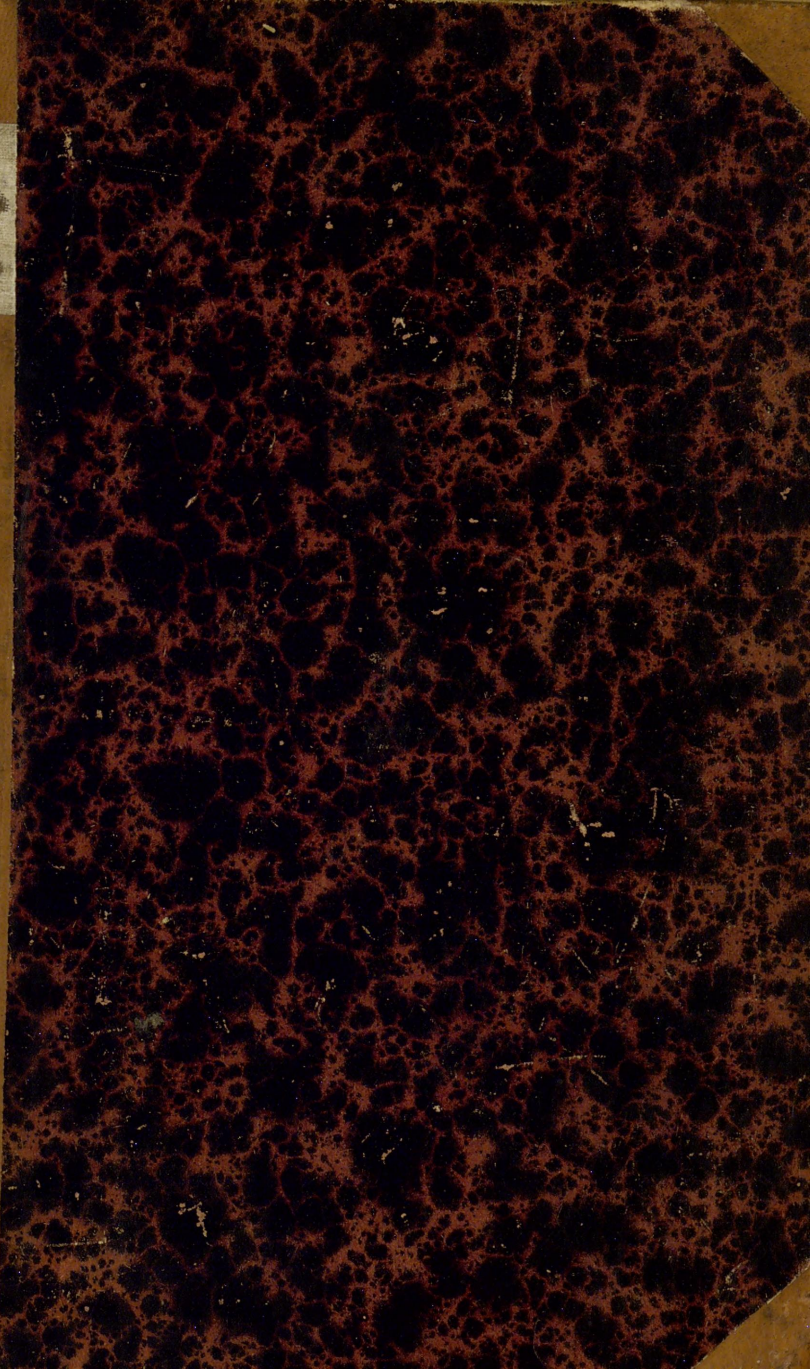
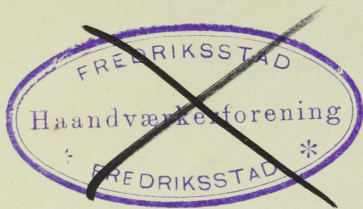

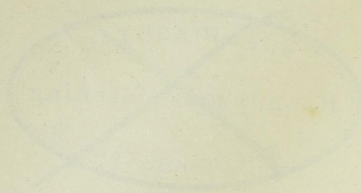
818

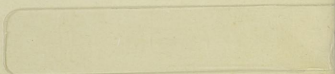

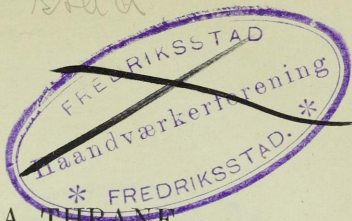
Et MUNTERT HUS

ET MONTRETT. HUS

t M - sted

NANNA THIRANE

ET MUNTERT HUS

UTGATT FRA

Fredriksstad Folkebibliotek

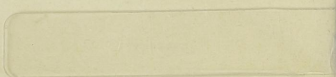
NB Rana
Depothbiblioteket
8606 Mo i Rana

KRISTIANIA
LEIF BREIENS FORLAG
1896

T 412 m

ET MÜNSTER-HUS

1870
T. MÜNSTER
1870

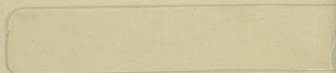
Indhold.

Et muntert Hus	Side	9
Liv	"	97
„Huset vores“	"	105
En underlig Ide	"	113
Ikke mere	"	125

Fredriksestad Folkebibliotek

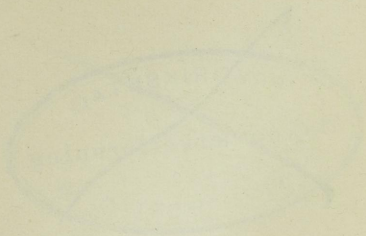

1870

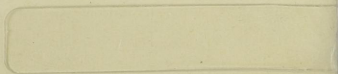

ET MUNTERT HUS

ST. MARY'S HOSPITAL

Det var et gjestfrit og livligt Hus, Kaptein Meyers paa Fluberg, et Samlingssted for hans Familie og Venner i Ferier og Høitider. Der var en sprudlende Lystighed fra Morgen til Aften blandt alle de unge, og Kapteinen selv kunde more sig som et Barn over alle deres Paafund.

En hjertelig Modtagelse fik alle Gjester, som kom til Fluberg. Kapteinens kraftige Haandslag og hans Velkomsthilsen var saa inderlig velment, det følte man. Velviljen lyste formelig ud af Øinene paa ham, enten han saa var ædru eller ikke. Husbondskaren, Julius, paastod rigtignok, at han aldrig var ædru, hvilket paadrog ham mangan en Formaningstale af Frøken Thybring, Husbestyrerinden. Husbondsfolkene hørte med til Øvrigheden, som man ikke maatte tale ilde om, sagde hun, men elske og ære og adlyde. Det maatte han da vel have hørt Provsten sige saa mangan en Gang.

I ethvert Fald var Kapteinen spøgssom og munter bestandig og gik og nynnede paa Visestum-

per med en lidt hæs Stemme, en Levning af den prægtige Baryton fra hans Ungdom. Det var dog undertiden, mest om Aftenen og naar der ikke var noget, som oplivede ham, enten Gjæster eller Musik, at han kunde sige med Taarer i Øinene: «Det gaar i Hundene altsammen.»

«Det har jeg havt en sterk Fornemmelse at længe», svarede Fruen. Og jeg har ikke kunnet gjøre noget ved det.

Det var dog bare en forbigaaende Stemning hos Kapteinen saadant, og det gik over, bare en af Døtrene begyndte at spille og synge. Da var det, som han hengav sig ganske til at lytte til Tonerne, og han bevægede Hovedet efter Takten. Der var ogsaa fuldt op af Musik og Sang der; musikalske var de jo allesammen. Om Sommeren, naar Vinduerne stod aabne, kunde det høres lang Vei, og ogsaa en Overflod af munter, ungdommelig Latter.

Derfor sagde ogsaa Folk i Bygden: «Det er rigtig et muntert Hus paa Fluberg.»

Det var bare Fruen, som sagde hen for sig: «Hvad skal jeg finde paa? Nei, hvad skal jeg finde paa?»

Hun var saadan lidt tungsindig af sig, Fruen. Det var kommet lidt efter lidt. Folk mente, at det begyndte, dengang den ældste Datter rømte

med Provstens Forpagter, som efterlod Kone og to Børn.

Hun kunde jo ikke sige saa meget paa det heller, Fru Meyer, mente Folk; for hun havde selv forladt sin første Mand for Løitnant Meyers Skyld. Han var meget indtagende dengang, Løitnant Meyer, vakker og munter og musikalsk, og dengang drak han ikke saa meget som senere.

Fruens daarlige Humør skulde nu heller ikke blive bedre af, at hun saa den ældste Søn gaa der hjemme, mente Folk. Han var kommet hjem, fordi han var bleven opsagt fra sin Post paa et Handelskontor. Ingen vidste, hvorfor han var bleven opsagt; men at det havde været noget, som ikke var rigtigt, maatte jo enhver tænke sig.

Han havde været hjemme siden, stadig ivrig og optaget af Planer. End om han overtog Bestyrelsen af Gaarden og gjorde noget ud af den? — det var det, han oftest kom tilbage til. Gjorde den til et Mønster for hele Amtet, saa Bønderne engang kunde lære, hvorledes en Gaard skal styres. Efter hans ivrige Opfordringer forsøgte man paa Fluberg af og til nye Erhvervs-kilder.

Det sidste var, at de havde anskaffet sig Bikuber. Det var ingen, som havde nogen Forestilling om, hvor godt Biavl lønnede sig, sagde

Anton Meyer. Og det var en Skandale, at vi skulde behøve at indføre Honning i dyre Domme. Han forudsagde, at inden nogle faa Aar vilde man paa Fluberg avle saa meget Honning, at man aldeles ikke behøvede at købe Sukker hverken til Bagning af Kager eller til Te og Kaffe, og desuden skulde man have tjent en liden Formue paa de smaa flittige Arbeidere, det skulde han indestaa for! Han forskrev en Dronning fra Smyrna og studerede en hel Del Verker om Biskjøtsel. Alting var ogsaa indrettet efter alle Kunstens Regler. Kuberne havde Skattekuber, kunstig lavede Kuber af Voks, forat Bierne ikke skulde spille sin kostbare Tid med at lave Celler, men kunde tage fat paa Honninglavningen med det samme.

Da Bierne skulde sværme, holdt Anton Vagt ved dem hele Dagen sammen med et Par Kamerater og nogle Flasker af Faderens bedste. De laa henstrakt i Græsset lige ved Bikuberne og ventede og ventede. Men Bierne hang som en stor Klump udenpaa Kuben og summede og suste, men fandt ikke for godt at flyve afsted.

Næste Dag var Anton overbevist om, at det ikke var varmt nok til, at Bierne vilde sværme, og han havde desuden arrangeret en Tur i Anledning af Frøken Hilda Hansens 18-aarige Geburtsdag.

Men mens Anton Meyer holdt en begeistret Tale for Geburtsdagsbarnet henne ved den lille Indsjø, fløi Bisværmen op i et af de nærmeste Trær, og da ingen var tilstede, som forstod sig paa at fange Sværmen og faa den ind i en ny Kube, fløi den videre med den kostbare Dronning fra Smyrna, som veg Pladsen for en ny Dronning i Kuben. Formodentlig opsøgte de sig en hul Træstamme ude i Skoven.

Der summede endnu nogle Bier omkring Stikkelsbærtrærne; men de fik Lov til at ordne sine egne Anliggender, aldeles som de selv vilde.

«Alting maa passes,» sagde Fruen, hvergang hun saa paa Bikuberne.

Anton selv blev ogsaa i lang Tid efter i Tvil, om han var skikket til at blive Gaardbruger, om han var flegmatisk og interesseløs nok til det. For man maatte faktisk leve som en af Arbeidshestene uden Tanke for andet end Madstrævet, om saadant et Gaardsstel skulde kunne styres rigtig. Man maatte kunne ganske koldblodig give sig til at fange ind en Bisværm i en ny Kube, om ens Livslykke stod paa Spil — for ingenting i Verden maatte man risikere at tabe nogle Kroner.

«Men jeg vil aldrig kunne leve bare for

Madstrævet. Heller Livet for Lykken!» sagde han fyrig til Frøken Hilda Hansen.

Frøken Hildas Kinder var saa røde, at hun ikke kunde rødme, og hendes spillende, livlige Øine, som det krusede Pandehaar hang ned over, var altid lige spillende; men alligevel forstod Anton Meyer godt, at hans Livslykke vilde blive lettere at fange ind end Bierne.

Og for Hilda Hansen blev der saaledes noget rørende ved de tomme Bikuber. De var jo i Grunden en Kjærlighedserklæring, og den mest eiendommelige, hun havde modtaget hidtil.

Hun var Datter af en velstaaende Haandwerker, og det var netop, fordi hun havde en Tilbøielighed til at forlove sig vel ofte, at hun var bleven sendt til Provstens for at blive paa-virket af Provstindens følgeværdige Eksempel og desuden lære Husholdning.

Fra det første Øieblik hun og Anton Meyer saa hverandre, forstod de, at de var skabt for hverandre. Men at de fra alle Kanter maatte være forberedt paa Hindringer og Modstand, forstod de ogsaa. Provstens vilde modsætte sig en Forlovelse og betragte det som en Troløshed, et Bedrageri mod hendes Forældre, om de ikke hindrede det. Og Fru Meyer kunde ikke for-

drage Hilda Hansen; men hun kunde ikke for drage nogenting, saa det havde mindre at betyde.

Naar Fru Meyer kom til Provstens, viste Hilda hende en beskyttende Venlighed, som Fru Meyer ikke var i Humør til at sætte Pris paa. Hun kom jo undertiden for at tale med Provsten.

For naar hun var daarlig, tog Frøken Thybring hendes Haand i begge sine og saa delta-gende paa hende med sine mysende Øine og sagde indtrængende: «Gaa til Provsten!»

Og saa gik Fru Meyer til Provsten.

«Det er bleven saa rent forkjert altsammen,» sagde hun klagende, og det lod, som hun mente, at hun fortalte noget nyt, og ikke, hvad hun havde sagt hver Gang, hun havde været der. «Og jeg er ræd for, at det er min Skyld. Jeg har ikke været, som jeg burde. Det er galt, men jeg føler ingen Kjærlighed for min Mand, ikke engang for mine Børn.»

«Nu gjør De Dem selv Uret,» indvendte Provsten. Han havde merket, at naar han havde talt rigtig med Fynd og Klem, var det, som hun aldeles ikke havde hørt; derfor hørte han stiltiende paa hende i den senere Tid og lod hende tale, saa længe hun vilde.

«Nei,» sagde Fru Meyer, «jeg kan bare have Medlidenhed med dem allesammen; men

jeg har ingen Kjærlighed til dem. Alle deres Feil ser jeg saa forfærdelig skarpt, og jeg kan ikke se andet. Det er formelig en Sygdom hos mig, at jeg ikke kan se andet end det, som er galt. Naar jeg tænker paa Meyer, som han var, da jeg blev kjendt med ham, og som han er nu — han er bleven en Karikatur af sig selv, en Karikatur! Men havde min Kjærlighed været større, saa havde jeg ikke seet det saa skarpt, og saa havde jeg vel havt mere Taalmodighed.

Og Meyer, saa let som han er, saa er han ogsaa bekymret for vore Børn. Han synes, det er sørgeligt, at de ikke har en Mor, som kan retlede dem og være dem til et Eksempel, jeg forstaar, at han mener det. Ja han er virkelig bekymret over, at hans Børns Mor ikke har kunnet give dem en god Moral i Arv. Tænk Dem, Kaptein Meyer bekymret over min Mangel paa Moral!» sagde hun, og et spottende Glimt lyste op i hendes Øine.

«Jeg har en sterk Fornemmelse af, at det vil tage en Ende med Forfærdelse med os allesammen,» vedblev hun. «Jeg ved det, og jeg kan ikke gjøre noget ved det. Det er det, som er saa skrækkeligt. Og det er jo mig, som skulde have Ansvaret, for Meyer er jo neppe nogen Gang ved fuld Sans og Samling.»

Det sluttede altid med, at Provstinden bad dem komme ind og drikke Kaffe i Storstuen. Hilda Hansen kom smilende ind med Kaffe brettet og hjemmebagte Kager, Provstindens Kager, som hele Bygden skulde have Opskrift paa.

Og naar Fru Meyer gik igjen, bad Hilda Hansen hende med straalende Ansigt hilse alle hjemme, og hun gav sig til at regne dem op, baade Kapteinen og Agenten, som Anton lod sig kalde, Frøken Kitty og Frøken Camilla og Inga og Gutterne og Frøken Thybring.

Naar Fruen kom hjem, brummede Kapteinen og mente, at det var fornuftigere at gaa til Doktoren. Saa gik hun ogsaa til den gamle Distriktslæge, og han klorede noget paa et Stykke Papir, som formodentlig Apotekeren i den nærmeste By kunde forstaa. Julius tog Recepten med sig, næste Gang han reste til Byen for at gjøre Indkjøb, og kom tilbage med en Medicinflaske, som han forsigtig havde puttet ned i Vestelommen.

Men selv naar Fruen var paa det daarligste, saa var hun ialfald klogere end Kapteinen, sagde Tjenerne. Derfor kom ogsaa Julius og aflagde sin Rapport til hende engang imellem.

«Saa var det det, at Kapteinen har sagt, at «Dropla» skal slagtes,» sagde Julius. «Og at det er rent galt at tage en Høstko, det er det.

Vi har jo taget «Velkommen» ogsaa til Kapteinen's Geburtsdag. Vi maa jo gjøre, som Kapteinen siger; men jeg vil bare sige ifra, saa jeg ikke faar noget Ansvar paa mig, om vi ikke faar nok Melk til Vinteren. Det kan jo se rart ud, at en saapas stor Gaard ikke kan greie sig bedre med, hvad som trænges af Gaardens Avling; men jeg vil som sagt ikke have noget Ansvar paa mig for det.»

«Nei, du har ikke noget Ansvar, Julius,» sagde Fruen. «Men Frøken Thybring siger, at det gaar i Skudderudder altsammen, og det har hun naturligvis hørt af Provstinden. Det er en Skam, at det skal være saadant daarlig Stel her, at Fremmede skal gaa og snakke om det. Som for Eksempel, at vi, som har saa mange Høns, skal behøve at kjøbe Eg hos Landhandleren. Jeg er viss paa, at alle synes, det er rart.»

«Det kan synes saa, ja,» sagde Julius. «Men for det ene, saa tager Rotterne Kyllingerne, og for det andet, saa gjemmer Hønsene bort Eggene.»

«Pigerne kunde vist finde frem nogle flere, naar de gjorde sig lidt Umage.»

«Det er muligt det, ja; men de har ikke saa lidet at gjøre Pigerne heller. Budeien kan næsten ikke greie alt. Det er Sauene ogsaa,

som skal gjetes, for de smetter ind i Erteageren og spiser op Erterne. Vi trænger mere Folkehjælp; ellers maa det gaa, som det kan med baade det ene og det andet.»

«Ja jeg kan ikke gjøre noget ved det,» sagde Fruen med sit slappe Smil. «Du faar sige det til Kapteinen.»

«Det er ingen Greie at faa paa Kapteinen,» sagde Julius ugenert.

«Du faar tage dig af altsammen, du, Julius, saa godt du kan,» sagde Fruen bedende.

«Det skal jeg,» lovede Julius og gik med god Samvittighed; for ingen skulde kunne sige ham paa, at han skjulte for Husbondsfolkene, at det gik tufs med hele Stellet.

Saa hændte det jo en og anden Gang, at Kapteinen vilde tage sig af det. Det var, naar der var kommet Brev fra Sagføreren i Byen.

Da holdt han et Hus, saa Folkene sagde sig imellem, at en skulde tro, det var sidst paa Tiden. Han foretog nøiagtige Undersøgelser overalt, forlangte Forklaringer og Regnskab, holdt tørdnende Taler til Folkene og slog i Bordet og lovede, at det skulde blive et andet Stel paa Gaarden herefter. Børnene skulde holde op paa Skolen for at hjælpe til paa Gaarden, og Camilla og Kitty skulde slutte med at reise ind til Byen.

og tage Undervisning i Musik. De kunde gaa i Huset og gjøre Nytte, som Bondepigerne gjorde.

Fruen græd og sagde, at det var sørgeligt, hun skulde være saa uduelig, og Frøken Thybring saa høitidelig ud og mente, at nu endelig havde Provstens kraftige Tale vækket Kapteinen. Anton gik om med mørkt Aasyn, som om han mente, at det var netop, hvad han selv tænkte om altsammen, det, som Faderen udtalte. Det var sandelig paatide, at der blev rusket op i den gamle Slendrian her. De fik tage sig sammen nogen hver nu. Han selv studerede bare paa, hvad han skulde kaste sig over med hele sin Kraft, vie sin Tid og sit Liv.

Men Frøknerne flygtede fra det hele. Frøken Kitty tog selv Hesten ud af Stalden, og saa kom hun galoperende til Provstens og sagde leende, at nu var det, som det skulde være sidst paa Tiden hjemme, hun maatte faa Husly, til Stormen havde raset ud.

Og Frøken Camilla trak sig tilbage til sit Værelse indenfor den store Sal i 2den Etage, som blev brugt til Pulterkammer. Det var ganske dunkelt derinde. Et gammelt Rognetræ stod lige ind paa det eneste Vindu; derfor var det et eget grønligt Lys der, uroligt og skiftende, eftersom Vinden bevægede Grenene, saa Solstraalerne brød

igjennem. Hun havde Væggene aldeles behængt med Tegninger og Fotografier, og paa Kommoden og Bordet og endogsaa paa Toiletbordet laa hele Stabler af Bøger ved Siden af Haarnaaler og Krøltang og en Lampe med sort, tilsodet Lamperør. Blomsterbuketter stod overalt i Glas og smaa Vaser og opfyldte Værelset med en sterk Blomsterlugt.

«Du burde ialfald tage Blomsterne væk om Natten,» sagde Frøken Thybring. «Det kan ikke være godt at sove i saadan sterk Blomsterlugt. Provstinden faar altid Hovedpine af det.»

«Jeg liker det,» svarede bare Camilla paa sin rolige Maade.

Der sad Camilla og tænkte over, hvad hendes Far havde sagt, mens hun saa med drømmende, tilsløret Blik ud i den solfyldte Luft. En Udvei vidste hun; men den var saa fjern og saa uklar. Saa uklar . . . Men der var alligevel bare den ene Ting. Derfor kunde hun ikke slutte med Musikundervisningen. Imidlertid maatte vel Stormen rase ud, som Kitty sagde.

Og Stormen rasede ud. Kapteinen trøstede sig paa sin sedvanlige Maade ovenpaa dette, til Julius maatte bære ham tilsengs. Da følte hele Huset en Lettelse; imorgen vilde alt være i sin gamle Gang. Kapteinen var lidt mere violet i Ansigtet, — det var hele Forandringen.

Kapteinen havde foreslaaet en Udflugt til Varden. Han skulde komme hjem fra Excer-pladsen Søndag og faa med en af sine Løitnanter.

Anton var straks meget ivrig for Planen. Hilda Hansen maatte naturligvis være med, det var en udmerket Anledning til at være sammen med hende. Hun blev formelig bevogtet som en Fange i den senere Tid, han kunde ikke træffe hende uden i Selskab med Provstinden eller Frøken Lina, og det var tydeligt, at hele Familien nærrede Mistro til ham. Af Frøken Thybring hørte han, at Provstens var meget tilfredse med Hilda, og at det glædede dem, at de havde haft en god Indflydelse paa hende. Hun gik i Kvindeforeningerne med sit Arbeide og sad alvorlig og hørte paa det, som blev læst høit af Missionsbladet, og til den forestaaende Missionsbasar havde hun bestilt et paabegyndt Arbeide, som var meget kostbarere, end man pleiede at give der.

Anton blev urolig for, hvad Frøken Thybring ikke fortalte, det gjættede han sig omtrentlig til. Der var nemlig en ung Lærer, som læste høit i Kvindeforeningerne. Og Hilda var meget videbegjærlig og stod ved Siden af ham og gjorde ham utallige Spørgsmaal og fik ham til at forklare sig Missionskartet med alle] de store

sorte Flekker. Hun tilstod frimodig sin store Uvidenhed om alt dette. De ældre følte sig meget opbyggede ved at se et Verdensbarns Omvendelse foregaa lige for sine Øine, men det var ikke frit for, at de unge Piger, som sad tause langs Væggene og syede flittig til Missionen, de begyndte at synes, at det blev vel meget af Interessen for denne ene Omvendelse.

At faa Hilda Hansen med paa en Søndagsudflugt var ikke en saa ligetil Sag. Provstens Datter, Lina Berner, maatte naturligvis ogsaa inviteres. Det blev overdraget Camilla at udføre det vanskelige Hverv.

Anton belærte hende om, hvad hun skulde svare, naar Provsten sagde, at han aldeles ikke ansaa det for Synd at foretage en liden Udflugt, enten det saa var Søndag eller Hverdag, men det var hans Pligt at tænke paa dem, som vilde tage Forargelse af det. De enfoldige i Menigheden havde Ret til at forlange, at man tog Hensyn til dem og ikke forargede dem.

Før Camilla gik, blev der holdt Generalprøve. Anton tog en lang Pibe i Munden og overtog Provstens Rolle, og Kitty var Provstinden.

Anton talte med stor Salvelse. Frøken Thybring flygtede med Taarer i Øinene. Kapteinen lo, men naar han kunde tale for Latter,

sagde han: «Jeg forbyder dig det, Gut, hører du ikke?»

Camilla talte beskedent og pent til Antons Tilfredshed, og inden hun gik, havde hun glattet ud sit Haar med Vand og foretaget nogle andre smaa Forandringer, som hun troede kunde være hensigtsmæssige.

Det var lidt uheldigt, at to af Kvindeforeningens Bestyrelse netop var hos Provstens for at tale om Ordningen af Basaren, og Camilla havde neppe udrettet noget, hvis ikke Provstens Søn havde været hjemme. Forældrene var altid i en vis Angst for, at han skulde foretage sig et eller andet forargeligt, naar han kom hjem i Ferierne fra sin Skolegang i Byen. Noget at det første, han sagde til Hilda, da han kom hjem igaar, var, om hun havde glemt at danse, siden hun kom hid. Derfor var det ganske godt at vide ham anbragt en Søndag, især naar hans Søster Lina var med.

Camilla syntes, at hun fremførte sit Erende meget daarligere, end hun havde gjort paa Generalprøven, og de to Kvinder saa meget alvorlige ud. Men mod Forventning sagde Provstinden, at man maatte huske paa, at Ungdom var Ungdom, som Lægprædikant Iversen ganske rigtig havde bemærket, da Lægprædikant

Svarthoel talte saa strengt om Ungdommens ugudelige Fornøielsessyge.

Det var farlige Ord af Lægprædikant Iversen, mente de to Kvinder og saa betænkelig paa hverandre.

Frøken Lina sagde hurtig, at hun havde slet ikke Lyst til Turen, men hvis Hilda kanske kunde have godt af at gaa for sin Hovedpine, saa var det naturligvis hendes Pligt at følge med.

Hilda forsikrede, at hun heller ikke havde Lyst til en saadan lang Tur.

Naar de ikke havde Lyst til det, saa var det ikke Synd, det var begge Kvinderne enige i.

Endelig blev det afgjort, at Lina og Karl Berner og Hilda Hansen skulde blive med.

«Efter Kirketid,» sagde Provstinden bestemt.

Camilla tog smilende Afsked, fornøiet med, at hun havde havt Held med sig, skjønt hun ikke kunde tilskrive sig selv Æren for det.

Kitty stod paa Verandaen og saa forventningsfuld ned over Alleen, hvor de to Ryttere, som de havde seet paa Landveien, snart maatte komme tilsyn.

«Puh,» sagde hun langtrukket, da de viste sig nede i Indgangen til Alleen.

«Hvad er det?» spurgte Camilla.

«Ingenting,» sagde Kitty og gik ind.

«Det er jo Løitnant Helsing, som er med Papa,» sagde Camilla og blev staaende, mens de kom opover Alleen.

Verandaen var overgroet med Humleranker, men paa begge Sider af Trappen slyngede sig Pralbønner og Blomkarse for at live op med sine brandrøde Blomster. Camilla saa straalende og sommerlig ud, som hun stod der i sin lyse Sirtskjole, omgivet af mørkegrønne Blade. Og Solskinnet trængte ind mellem Bladene og overdryssede hende med Solflekker, som skiftede og bevægede sig.

«Hun ved vist ikke, hvor godt hun tager sig ud der,» tænkte Løitnant Helsing.

Men Kapteinen smilte og sagde ligefrem: «Maa en ikke blive i godt Humør af at se hende, Løitnant?»

«Det er som at se en Solstraale, Kaptein!» svarede Helsing med Overbevisning.

Mens de andre tog imod Kapteinen og deres Gjest, lagde Kitty sidste Haand paa Indpakningen af Kurvene. Men det gik ikke med synderlig Interesse. Det lignede hendes Far saa aldeles at invitere en forlovet Løitnant! Ialfald blev

han da snart forlovet med sin Kusine, om han ikke var det. Det vidste jo alle.

«Goddag lille Kitty!» sagde Kapteinen, som kom ud i Kjøkkenet for at paase, at der blev taget med tilstrækkeligt Drikkende. «Var det ikke morsomt, at jeg fik Helsing med da?»

«Jo svært morsomt,» sagde Kitty.

«Han er den mest musikalske af dem allesammen, ser du.»

«Aa naa,» sagde hun.

Hun hørte de andre le og snakke, og hendes Misstemning gik hurtig over.

Under Forberedelserne blev det pludselig en Forskrækkelse over, at Klokken var blevet saa mange. De var naturligvis blevet forsinket, det blev de bestandig, det var ligesaa sikkert, som at de fra Provstens altid var paa Minutet. De stod naturligvis allerede og ventede ved den store Furu bortenfor Berg, hvor det var aftalt, at de skulde mødes.

I stor Skynding drog de afsted. Kitty var slet ikke vis paa, om de havde faaet med alt. Fru Meyer vilde blive høilig forbauset, om saa var.

Der stod de ganske rigtig og ventede i Skyggen af Furuen. Frøken Lina havde sat Kurven ned, hun havde ikke villet betro den til

Hilda Hansen eller Karl, som begge to uafslædig tilbød sig at bære den.

Hun havde som sedvanlig taget Hanskerne af og bevægede sine bare Hænder med den glatte Forlovelsesring paa en Maade, som om hun vilde sige: «Er her noget, som skal greies op, saa er jeg rede,» mens hendes store, blaa Øine saa praktisk ud over Forsamlingen. Hendes lyse Haar var samlet i en Flette i Nakken i Form af en Pung, som bevægede sig, naar hun talte paa sin fyndige, greie Maade. Hun var forlovet med en Seminarist, som vilde begynde at studere Theologi og haabede at blive Student om 2 Aar.

Hilda Hansen var smilende, men lidt adspredt mod Anton. Denne Løitnanten var da forfærdelig indtagende, saa kjæk og militær!

Frøken Thybring vilde tælle, om de var 13, mens de stod og raadslog om, hvilken Vei de skulde tage. Men de var saa urolige allesammen, at det ikke var godt at faa tællert dem. Snart fik hun det til 13 og snart til 14. Frøken Thybring tællede altid paa Fingrene for Sikkerheds Skyld. Hun var desuden ikke videre stiv i Regnekunsten, og det behøvede hun sandelig ikke at skamme sig over. I hendes Ungdom havde det været det mest kvindelige. Men

nutildags — Frøken Thybring vilde ikke sige, hvad hun tænkte manges en Gang om Nutidens Ungdom. Endelig var hun sikker paa, at de virkelig var 13. Hun forsøgte at afvende det, som kunde true, ved at tilbyde sig at gaa hjem igjen for at have Tilsyn med Tjenerne, men Kapteinen vilde ikke paa nogen Maade høre tale om det.

Saa var det da afgjort, at de skulde gaa gjennem Skoven, skjønt det var lidt længer, men det var saa deiligt at komme ind i Skyggen med det samme. Alf og Eyvind var høist misfornøiet med den Ordning. Det havde været deres Plan at «stegt sig rigtig ordentlig» i Solen, forat det skulde været saa meget større Nydelse at bade bagefter i den lille Indsø. Men saa vilde de da ialfald trave iforveien og se, hvor længe før de andre de kunde komme frem. Inga og Karl Berner sluttede sig til dem, og snart var de ude af Syne.

De andre gik i Mag opover Skovstien.

«Se paa Løitnanten!» hviskede Hilda Hansen til Kitty. «Se for en kjæk Ryg!»

«Han er forlovet,» sagde Kitty. «Med en rig Kusine. Ialfald er det saadan en halv offentlig Hemmelighed.»

«Jeg kunde tænke, at hun maatte være

rig,» sagde Hilda eftertænksom, «for hun er sikkert baade styg og utækkelig.»

«Hvorledes kan du vide det?» spurgte Kitty.

«Jeg skjønner det, naar han ser paa Camilla,» sagde Hilda.

«Du har Øinene med dig, du,» lo Kitty.

«Denslags Ting forstaar jeg mig paa,» sagde Hilda og lo ogsaa.

Anton benyttede Leiligheden til at nærme sig Hilda, mens Kitty og Lina Berner var optaget med at tale om, hvorledes de skulde ordne det med Middagen. Om de ikke bare simpelthen kunde lægge Dugen paa Marken?

«Det har været en aldeles forfærdelig Tid for mig,» begyndte han.

«Nei virkelig?» sagde Hilda og fæstede sine spillende Øine paa ham med paatagen Forundring.

«Du er grusom,» sagde Anton høitidelig. «Jeg har ikke seet dig, saa ved du, at jeg har været ulykkelig.»

«End jeg da?» sagde Hilda. «Jeg orker næsten ikke at tænke paa det nu, da jeg er fri en Stund. Her kommer Medhjælpere og Lægprædikanter, nogen er udsendt af Lutherstiftelsen, og nogen er ikke udsendt, men preke skal de alle. Jeg ved, det er svært syndigt, men jeg tænker, hver Gang en ny begynder:

aa, lad mig faa slippe at høre mere! — Det bliver saa rent for meget af det. Og saa kommer Kvinderne i Kvindeforeningen. En siger, det er Synd, og en anden siger, det er Synd. De er ganske stolte af at kunne finde op en ny Synd; ser du. Her kom en forleden, som sagde, at hun havde faaet saadan Angst over sig, fordi hun havde 12 Knapper i Kjolen, og 6 Knapper havde været nok!»

«Kommer det mange saadanne, saa har du da lidt Moro ogsaa!» sagde Anton og lo.

«Det kan kanske være morsomt for dig, som hører det en sjelden Gang,» sagde Hilda; «men ikke for mig, som aldrig hører andet. Det gaar rent rundt for mig med al denne Synden. Ved du det, at det er Synd at spille Whist eller Femkort, men ikke at spille Halma, ikke engang om Søndagene, kan du tænke! Men om Krokot er de uenige. Nogen siger, at Krokot-spil er syndigt, og nogen, at det ikke er. Og alt-sammen skal Provsten og Provstinden høre paa og svare paa. Det forsikrer jeg dig, at var det ikke for Ærens Skyld, saa vilde jeg ligesaa gjerne være paa Tugthuset som være Prestekone paa Landet!»

«End den nye Læreren?» spurgte Anton med et mørkt Blik paa Hilda. «Er han ligesaa gal som de andre?»

«Aa, han,» sagde hun og smilte. «Han er ikke værst. Da han kom, saa sagde han rigtig nok, at naar han saa en ung Kvinde med krøllet Pandehaar, saa vendte han sine Øine bort fra hende, for da vidste han, at hun ikke havde et rent Hjerte. Men nu vender han slet ikke sine Øine bort fra mig,» sagde hun smilende.

«Hilda, du saarer mine Følelser!» udbrød Anton.

«Pyt,» mente Hilda.

«Jeg ved, hvorledes du har koketteret med Læreren,» sagde han.

«Kan du virkelig ikke unde mig den lille Fornøielse, naar du hører, hvor trist jeg har det?» spurgte Hilda alvorlig og indtrængende. «Det er virkelig ikke til at staa i dette for mig med min livlige Natur. Jeg bliver meget værre, end jeg var før,» sagde hun halv grædende og halv leende. «Jeg maa jo finde paa noget for ikke at forgaa aldeles. Forleden Dag gjorde jeg dem et godt Puds forresten. Provstens gamle Moder er saa glad i at lægge Kabaler, men du kan forstaa, at det gaar ikke an, at Folk ser Kort i Prestegaarden. Hun har Kortene nedstængt i sin Kommode, og naar hun tror, det er et beleiligt Øieblik, saa lurder hun sig op paa

sit Værelse for at lægge Kabaler saa forsigtig, som om hun gik for at begaa en Forbrydelse. Men sidste Søndag sendte jeg en af Pigerne derop et Errende, netop som jeg antog, Gamlefruen var som bedst igang med Kortene. Det blev en ordentlig Forskrækkelse, kan du tro. Og saa paa en Søndag da! Vær belavet paa, at det er ude over hele Bygden for længe siden!»

«Du er et lidet Trold, Hilda!» sagde Anton. «Gamlefruen har vist ikke gjort dig noget ondt.»

«Nei, men jeg vil slet ikke være den eneste syndige i Prestegaarden,» erklærede Hilda. «Og jeg har jo sagt dig det, at jeg bliver værre end før! Du maa hjælpe mig til at komme væk, Anton.»

«Ja naturligvis maa du derifra,» sagde Anton ivrig. «Du maa skrive hjem øieblikkelig og fortælle, hvorledes du har det.»

«Du er naiv,» sagde Hilda kort og godt. «Nei, hvis jeg kunde fortælle min Stedmor, at det var svært mange Herrer i Prestegaarden, og at jeg havde det rigtig hyggelig og fornøielig, saa var det stor Sandsynlighed for, at jeg kunde komme bort, men ikke nu.»

«Jeg indser, at du har Ret,» sagde han.

«Men det er jo rent skrækkeligt. Og min Forstand staar aldeles stille.»

Hilda stansede og skrabede med sin Fod paa de brune, glatte Barnaale i Stien.

«Er det noget, jeg har sværmet for,» sagde hun og saa ned, «saa er det Bortførelse, Flugt.»

«Hvad?» udbrød Anton overrasket, men Hilda skyndte sig hen til Lina Berner og sagde, at nu maatte hun virkelig faa Lov at hjælpe til med noget, hun ogsaa.

«Det skal du straks faa Lov til,» svarede Lina Berner.

Snart efter blev de modtaget med et kraftigt Hyl til Velkomst fra de yngste i Selskabet, som raabte, at de var kommet for længe siden.

De var ved Hytten, hvor de skulde spise Middag.

Det viste sig, at Lina Berners Forslag om at lægge Dugen ned paa Marken var det eneste fornuftige, for de faa Borde og Stole, som fandtes i Hytten, var ikke af den Beskaffenhed, at de kunde tages ud. De fandt en Flade, som var temmelig sparsomt bevokset med Græs og Blomster, hvor de bredte Dugen ud.

Kitty og Lina var inde i Hytten og pakkede ud og ordnede, mens Gutterne og Inga gik ud og ind og dækkede.

De andre sad imidlertid paa Græsbakken og saa til.

Camilla bøiede sig ned i Græsset ganske optaget af Blomsterne. Der stod Hanekam, hvide Stjerneblomster og smaa, bittesmaa For-glemmigeier halvt skjult mellem skinnende silkebløde Straa.

«Skal vi plukke en Buket af dem og sætte paa Bordet?» spurgte Frøken Thybring.

«De staar saa altfor yndig her,» indvendte Camilla.

«Du studerer dem nok rigtig.»

«Jeg ser saa dybt ind — saa dybt ind i noget,» sagde hun, bøiet over Blomsterne.

«I hvad?» spurgte Løitnanten smilende.

«Det er jo netop det, jeg ikke ved,» sagde hun. «Men det er noget.»

«Du udtrykker dig altid mindre tydelig, Camilla,» sagde Anton.

«Kan ikke dere ogsaa se det da? Da vi stod ved Broen der og saa ned mellem Løvet paa Elven, som laa saa stille og mørk dybt nede, da merkede jeg saa tydelig, at det var, som den fortalte noget. Det er det, som er saa pudsigt,» sagde hun grublende, «det er, ligesom det blev fortalt saa tydelig, saa tydelig og saa sterkt, men jeg kan alligevel ikke forstaa det.»

«Det maa være — maa være Livet — Menneskelivet,» mente Løitnanten og strøg eftertænksom sine Moustacher. «Men det er nu ikke noget videre storartet da,» tilføiede han leende. «Er det vel, Meyer?»

«Nei langtifra,» sagde Anton, ogsaa leende.

«Det er noget,» paastod Camilla paa sin rolige Maade. «Naar Maaneskinnet lyser ind i Skoven om Aftenen, fortæller det om noget forfærdelig deiligt, — tror jeg — eller kanske sørgeligt — men noget dybt.»

«Det maa være Kjærligheden, Frøken,» udbrød Løitnant Helsing fornøiet over at have fundet det.

«Det tænkte jeg straks,» sagde Hilda og lo. «Men jeg turde ikke sige det.»

«Jeg har aldrig seet Kjærligheden saaledes,» sagde Camilla, og hendes Blik streifede flygtig hen over Anton og Hilda. «Har De seet den saaledes?» spurgte hun og saa alvorlig paa Løitnant Helsing.

«Saaledes?» gjentog han. Hendes Spørgsmaal og hendes alvorlige Øine gjorde ham underlig betaget. «Det var Løitnant Petersen af 1ste Brigade, han havde det svært hedt, mens han var forlovet, skrev et Brev hver Dag, og var aldeles forstyrret, hvis det var en Dag, han

ikke fik Brev. Nu tager han det med Ro, om det gaar en tre Ugers Tid, som han ikke hører fra sin Kone.»

Hun nikkede, som om hun vilde sige: det tænkte jeg nok!

«Jeg forstaar ikke, hvorledes nogen kan forlange, at det skal være anderledes,» sagde Fru Meyer med en vis Heftighed. «Og desuden — det er vanskeligere at være gift, end det ser ud til.»

«Jeg forlanger det ikke heller — tror jeg da,» sagde Camilla. «Jeg har selv erfaret, at Kjærlighed ikke kan vare.»

«Du!» udbrød Hilda. «Har du været forelsket? Jeg tror ikke, du ved, hvordan det er engang.»

«Jo, jeg ved godt, hvordan det er,» sagde Camilla og lo. «Jeg har været forfærdelig forelsket, men jeg kunde ikke faa det til at vare.»

«Naar var det?» spurgte Hilda.

«Ja, skrift nu for os,» sagde Løitnant Helsing.

«Det var i Vinter. Jeg fik Brev fra en Veninde, som bad mig fortælle, hvem jeg var forelsket i, saa skulde hun ogsaa betro mig sit Livs dybeste Hemmelighed, skrev hun. Jeg syntes, det var saa lumpent, at jeg ikke havde

været forelsket. Men jeg skulde paa Bal Dagen efter, og saa haabede jeg, at jeg kunde blive det da. Og tænk, det blev jeg ogsaa!» sagde hun og lo.

«Det tror jeg ikke noget paa, siden du kan le af det,» sagde Inga høitidelig, idet hun satte fra sig et Fad med Spegeflesk paa Dugen.

«Aa, du skulde bare seet Brevet, som jeg skrev til min Veninde! Jeg skyndte mig at skrive det, straks jeg kom hjem om Natten. Jeg syntes, det var det sikreste — for jeg var lidt ræd for, at det kunde være forbi, inden jeg fik skrevet. Men da jeg vaagnede næste Dag og kom til at huske paa, at jeg havde været forelsket i ham, saa begyndte jeg at le saa forfærdelig, at Frøken Thybring kom farende ind for at høre, hvad det var paafærde.»

«Det var en deilig Forelskelse!» udbrød Inga foragtelig.

Kapteinen sendte Bud med Gutterne ind i Hytten og lod spørge, hvorledes det gik med Tilberedelsen? Udmerket, lod Kitty svare, skjønt det røg skrækkelig fra Skorstenen, og det havde vist sig ved Udpakningen, at en hel Del Ting var glemt.

Da alt var baaret ud, kom ogsaa Kitty og Lina Berner, og man satte sig i Græsset omkring

Dugen. Kitty var meget tilfreds med Resultatet af sine Bestræbelser. Hun var især stolt af en Pay, som hun havde lavet hjemme, men varmet op i Hytten. Helsing syntes rigtignok, at den var noget raa, og han mente, at han kunde forstaa paa Lina Berner, at hun var af samme Mening.

Alle var enige i; at det var meget behageligt at spise ude, selv om man savnede Borde og Stole. Den eneste Ulempe var nogle smaa grønne Græshopper, som uafsladelig sprat bort paa Dugen og kom ligesaa fort igjen, som de blev jaget bort.

Langt borte i Krattet galte en Gjøg, og i Døren til Hytten stod tre Børn og gloede nysgjerrig og beundrende paa de fremmede, som saa uventet var dukket op her i Ensomheden.

«Det sætter mig saa i Stemning,» sagde Kitty og pegte mod Hytten, «at nogen betragter mig som et lidt høierestillet Væsen. Jeg kan godt forstaa, at Folk ikke ønsker at faa udryddet Fattigdom og Ulighed.»

Lina Berner kunde ikke gaa ind paa denne Betragtningssmaade og saa meget alvorlig ud, men mente sandsynligvis, at et alvorligt Svar var spildt paa Kitty. Frøken Thybring derimod, som følte sig krænket paa Provstens og hans

Families Vegne, begyndte et eiendommeligt Foredrag om sociale Forhold, som morede Kitty og Hilda Hansen i høi Grad.

Det var ikke saa morsomt, som det pleiede at være paa Landturene, tænkte Kitty. Det havde rigtignok været anderledes paa den forrige Tur hid! Nu var det saa mange af dem, som ligesom var optaget af sine egne Tanker. Hun modsatte sig slet ikke Forslaget om at gaa tidlig hjemover og ro over Indsøen tilbage.

Det var jo en ganske hyggelig Forandring at sidde i Baadene og glide frem over Vandet.

Camilla sad med en Guitar i Haanden, men hun bare klimprede lidt paa den. Løitnant Helsing tænkte, at det var, som man maatte gjette sig til Melodien, ligesom man maatte gjette sig til hende selv.

Men hvis man pludselig kjendte hende? Hvis hun pludselig begyndte at spille, som han vidste, at hun maatte kunne?

«Du sidder saa rent fortænkt og alvorlig, Helsing,» sagde Anton Meyer. «Skal jeg sende over denne til dere. Hold Baaden hid.»

Helsing smilte. Han havde tænkt, at det var godt, at hendes Piano stod langt borte paa Fluberg, og at han aldrig skulde sætte sin Fod der mere, aldrig. Hans Kusine ventede bare

paa hans Erklæring for at gjøre ham til en rig og lykkelig Mand, give ham alt, som han satte Pris paa, og han skulde vel vogte sig for Camilla Meyer, som kunde bemægtige sig Folks Tanker og holde dem fast. Han ønskede ikke engang, at hans Kusine skulde ligne Camilla, slet ikke.

Men da han skulde sige Farvel til hende og tænkte paa, at det var hans faste Beslutning, at han aldrig skulde se hende igjen, forekom det ham i Grunden rent oprørende grusomt.

«Faar jeg Lov til at tænke paa Dem bestandig, Frøken?» sagde han pludselig.

«Tanker er toldfri,» sagde hun og lo.

«Jeg synes, at jeg maa bede om Lov,» sagde han, «for De maa komme til at føle, at De er omgivet af mine Tanker.»

»Det skulde rigtig være morsomt, om jeg kunde merke det,» sagde hun.

«Naar jeg ser noget vakkert, saa vil jeg bare se, at det ligner Dem. Faar jeg Lov til det?»

«Ja da.»

Camilla saa tankefuld, halvt nysgjerrig efter Løitnant Helsing, da han red tilbage ved Siden af Kaptein Meyer, som slet ikke tog sig ud tilhest.

«Jeg skulde ønske, jeg ogsaa kunde —» sagde hun, men brød af og fortsatte: «Det er saa vanskeligt nutildags.»

Hilda smilte overlegent.

«Saa du tror det,» sagde hun.

Det var en Uges Tid efter, just som Familien paa Fluberg sad ved Middagsbordet og spiste Spegeflesk og tyk Melk. Inga havde spist op Melken i sin Tallerken for at have Fløden tilsidst og skulde netop tage den første Ske med Fløde, da hun fik se nogen springe forbi Spisestuevinduerne.

«Kjære, var det ikke Lise Søndre Berg, som fôr forbi som et Lyn?» sagde Inga.

Hun havde ikke før sagt det, før en ung Bondepige kom springende ind i Gangen, hvorfra Døren stod aaben til Spisestuen.

«Unskyld,» sagde hun hurtig. «Vi tror, det brænder i Vestbygden. Se for en rar Røg, det er der!»

Alle styrtede ud og om Hjørnet mod Gaardspladsen.

En tæt Røg veltede sig over Skovkanten i Vest.

«Vi troede, at det maatte være Skovbrand,» sagde Lise Søndre Berg. «Se hvor fort Røgen breder sig langs Skoven.»

Ingen af dem havde seet saadant før. Mørkeblaa Røg, brun Røg, hvid Røg og hist og her smale, rustrøde Striber iblandt veltede sig sammen og voksede for hvert Øieblik.

«Naturligvis er det Skovbrand,» sagde Anton. «Afsted alle Mand!»

«Hurra,» raabte Gutterne. «Skal vi tage Brandspand med?»

«Det er nok Økser, som skal til ved sliig Brand,» sagde Lise Søndre Berg. «Jeg har hørt Far fortælle om en svær Skovbrand, som han var med i i sin Ungdom.»

«Faa Julius og alle Husmændene afsted, Eyvind,» befalede Anton.

Det begyndte at blive livlig bortover Landeveien. Mænd med Økser og Hakker paa Nakken kom i smaat Trav fra alle Kanter. Folk var netop ifærd med Høaannen, men de maatte lade alt staa, som det var. I denne svære Hede og Tørke var hvert Minut af stor Betydning. Lensmanden i Uniform kjørte afsted i Kariol. I Forbifarten raabte han til Folk og mente, at de kunde være ved godt Mod, han havde været med at stanse Skovbrand før, han.

Kirkeklokkerne begyndte at ringe for at kalde Folk sammen.

«Klokkerne ringer af sig selv,» sagde Lægdekongen paa Fluberg.

De, som blev hjemme, saa Røgen brede sig med fortærdelig Hurtighed. Mændene kom ikke hjem om Natten og ikke heller næste Dag.

«Det er akkurat, som om det skulde være Krig,» sagde de gamle Koner. «Det er bare Kvindfolk og Barn hjemme.»

Ud paa Formiddagen vendte Vinden sig pludselig til stor Forfærdelse for Beboerne af Fluberg og de omliggende Gaarde, mens Rygterne fra Brandstedet tiltog i Uhyggelighed.

«Det brænder baade Ager og Eng, saa tørt som det er,» hed det. «Det bliver svid af alt, som findes.»

Der var kommet Militær til Hjælp. De holdt paa at tænde paa Modild en Fjerdings Vei bortover. Fik de det ikke færdigt, før Storebranden kom, saa var det forbi med hele Bygden.

Ved Middagstid var Forfærdelsen paa det høieste. Røgen skjulte Solen, men naar Røgmasserne et Øieblik drev væk, stod Solen blodrød og uden Straaler paa Himlen. Aaserne i Syd og Vest stod i røde Flammer. Heden var forfærdelig.

«Himlen er saa forandret i alle Dele,» sagde

Lægdekongen betydningsfuldt. «Jeg tænker, de kan ligesaagodt spare sig Arbeidet med at prøve at slukke den der Ilden.»

Pigerne, som hun henvendte sine ildevars-lende Ord til, svarede ikke, men deres store, blanke Øine udtrykte en Rædsel, som selv Døds-frygten forsvandt i. Var det Dommedag? Var det den evige Ild, som nærmede sig derborte-fra, flammende og sprakende?

Forfærdelsen havde grebet alle baade Men-nesker og Dyr. Gjæssene stod ude paa Gaards-pladsen og saa rent betænkt frem for sig. Kyl-linger og Gaasunger peb og klynkede ustandselig i sin Forskrækkelse. Svalerne fôr rundt lige-som raadvilde. En fløi lige mod Fru Meyer og Døtrene, som sad paa Trappen og saa paa Branden. Den fløi saa lavt, at den næsten be-rørte deres Hoveder, saa snudde den braat om og fløi tilbage til de andre.

«Jeg mener, den vilde opfordre os til at hjælpe,» udbrød Camilla.

«Det saa næsten ud saa,» sagde Fru Meyer.
«Det var ganske uhyggeligt.»

Inga kom og fortalte grædende, at Katten havde taget Ungen i Munden og baaret den op paa Loftet. Der var den krøbet ned i et dybt

Hul ved Siden af Taget og vilde ikke komme frem, alt det hun lokkede paa den.

«Nu ligger de der og indebrænder,» klagede hun.

«Vi gaar nok med allesammen baade Dyr og Mennesker,» sagde en halvvoksen Pige ganske haabløst.

Da kom Eyvind og Alf hjem. De syntes, at det begyndte at se stygt ud for Fluberg. Det var nok paa Tide at faa drevet Kreaturerne over paa den anden Side af Elven. Anton troede ikke, han kunde undværes, der han var, men havde sendt Bud med Brødrene, at Søstrene maatte tage Gamleblakken og kjøre bort til Brandstedet med alt det Øl, der var at opdrive. Og Melk og kanske Brød ogsaa burde de tage med, mente Eyvind og Alf, for der var mange, som ikke kunde forlade sin Post ved Modilden saa længe, at de kunde gaa hjem og spise.

Kjørene var kommet hjem fra Havnen og stod sammen i en tæt Flok med Hovederne vendt mod Branden. De lod sig villig jage. Men Oksen blev staaende igjen en Stund. Saa kom den brølende fremover.

«Nu gaar Prins efter Kjørene,» sagde Inga.

Men den travede bortover Veien, som førte til den brændende Skov. Gutterne og Budeien forlod Kjørene og satte efter den, og Inga sprang efter og lokkede og raabte: «Prins, stakkars Prins.»

Den vilde dog ikke springe lige lukt i Ilden, som de havde troet. Det var til Sommerfjøset, den tyede hen. Det syntes den maatte være det bedste Tilflugtssted alligevel, og der stod den og jamrede sig.

Alf fôr tilbage til Fluberg efter et Toug. Oxen blev bunden og slæbt bort, over til den anden Side af Elven, mens den sprang rundt, sparkede med Benene og forsøgte at slide sig.

Kitty og Camilla havde imidlertid sat paa Kjærren de store Melkespand, som de pleiede at kjøre Melk til Byen i, naar de havde mere, end de selv brugte op.

Frøken Thybring tilbød sig at skjære nogle flere Smørbrød, som de kunde tage med sig; nu var hun netop blevet færdig med at sortere Rulletøiet.

«Skal det brænde op, saa kunde det næsten være det samme, om det ikke var sorteret,» bemærkede Kitty, mens hun spændte Gamleblakken for Kjærren.

«Det, som jeg er sat til at gjøre, kan jeg ikke gaa fra i Uorden,» svarede Frøken Thybring alvorlig.

«De er et lykkeligt Menneske, Frøken Thybring,» sagde Fru Meyer. «De har bestandig alt Deres i Orden!»

Kitty og Camilla satte sig tilrette, saa godt de kunde, blandt Melkespandene, og Gamleblakken ruslede afsted.

Den havde været Sporvognshest i sin Ungdom og lod sig ikke saa let anefgte som Bondehestene, men alligevel lagde den Ørene bagover og lod til at synes, at det blev betænkeligt.

«Bare til Syverhytten, Gamleblakken,» sagde Camilla beroligende.

De steg af Kjørren, mens Hesten gik op over Skraaningen til Hytten. Der var mest Løvbuske i Nærheden, men ikke 50 Skridt borte blaffede Ilden mellem Løvet.

«Det er jo forfærdelig nær,» sagde de til hverandre og stansede.

«Det er bare Modilden, De ser der,» raabte Konen i Syverstuen ud gennem Vinduet til dem.

Inde i Hytten sad Lensmanden og Anton og fortalte, hvad de havde udrettet, mens de hvilede ud efter Anstrengelserne.

Kitty gav Anton Ølflaskerne, som han henrykt takkede for.

«Her er det rigtig nær Branden,» sagde Kitty til Konen i Huset. «Er De ikke svært ængstelig?»

«Det har seet stygt ud,» svarede hun, «men

Løitnanten mener, at de skal række at faa tændt paa Modilden helt bort til Elven, før Storebranden kommer.»

Hun udbredte sig i Lovtaler over Løitnanten og Soldaterne, fortalte, at de havde været saarbente efter Marschen inat, men det havde nok ikke været nogen Tid til at hvile sig, skulde hun tro. Hun havde holdt paa at koge Kaffe i hele Nat, men det forslog ikke stort til saa mange, saa det var rigtig godt, at Frøkerne kom med Melk; det var baade Mad og Drikke paa en Gang, det.

«Jeg forstaar ikke, hvorfor de tænder paa Modild,» sagde Kitty. «Jeg synes, det maatte blive mere Ild da.»

«Jeg skal forklare Dem det,» sagde Lensmanden. «Først hugger og rydder vi en Vei i Skoven, som vi soper ren, og saa tænder vi Ild langs den Veien paa den Siden, hvor Storebranden maa komme. Men det siger sig selv, at Modilden maa passes godt, saa den bare gaar til den rette Kanten. Vi har tæt Vagt langs hele Linjen. Naar saa Storebranden kommer farende med stort Brag og møder Modilden, saa kan den ikke komme længer, ser De, Frøken, for saa er det afbrændt.»

«Nu forstaar jeg det,» sagde Kitty.

«Havde vi ikke faaet tændt paa her, saa vilde jeg ikke raadet Dem til at opholde Dem her nu,» sagde Lensmanden og lo. «For nu har vi Storebranden paa Øieblikket, skulde jeg næsten mene, og det er nok ingen Mors Sjæl, som kan springe unda den.»

«Saa faar vi vel gaa derbort da,» sagde Camilla.

«Gammeln kan hjælpe dere med Melke-spandene,» sagde Konen henvendt til sin Sviger-fader, som sad og malte Kaffe.

Han satte Kvernen væk og fulgte dem.

Ilden sprakede og knitrede midt iblandt Løvet, som saa besynderlig friskt og lyst ud med Ildtungerne slikkende omkring sig. En hvid Røg skjulte Omgivelserne, saa de bare saa det ene Punkt ret frem for sig, hvor to Mand skimtedes inde i Røgen.

«Det ser temmelig uhyggeligt ud,» sagde Kitty, mens de betænkte sig et Øieblik paa at gaa nærmere.

«Det er ingen Fare,» sagde Gammeln. «Gaa bare De.»

«Er det ikke Løitnant Helsing, som staar der?» spurgte Kitty.

«Jo, det er Løitnanten. Det er sagtens Kar, som kan kommedere det,» sagde Gam-

meln beundrende. «Han greier det nok, skal De se!»

Camilla saa paa Løitnant Helsing, som stod saa kjæk og sikker lige ind paa Ilden og Røgen. Hun saa, at han var varm og sved. Øinene havde et anspændt Udtryk. Luen havde han skjøvet bagover, saa hele Panden vistes med den hvide Rand øverst, hvor Luen havde skygget.

Da følte hun pludselig en svulmende, overstrømmende Glæde ved den gamle Mands Ord: «Han greier det nok, skal De se.»

«Tænk for en Lykke, at han kom!» udbrød hun og vendte sig med lysende Øine mod den gamle Mand. «For den gamle Lensmanden —»

«Den gamle Lensmanden, ja —» sagde han forbeholdent og fuldendte ikke heller Sætningen.

«Kom, Kitty,» sagde hun og lo. «Lad os trodse Faren som de gamle norske Kvinder!»

«*Allons donc,*» sagde Kitty.

Løitnant Helsing, som netop vilde gaa videre, stansede ved Lyden af deres Stemmer.

«Ah, det var et uventet Møde,» sagde han.

«Vi kommer med Melk og Smørbrød,» sagde Camilla i en ydmyg Tone, som var hende fremmed.

«Aa, hvor snilt! Vi forsmegter af Tørst

her,» sagde han og vilde tage Melkespandet fra hende for at drikke.

«Lad mig holde det,» sagde hun og rakte det op mod ham. «Jeg vil saa gjerne gjøre noget for Dem.»

«Naar De redder os allesammen,» sagde hun bagefter. Kittys Fod havde ganske let berørt hendes, hun vidste ikke, om det var forsættlig.

Han smilte, mens han drak begjærlig.

«Tak. Det gjorde godt,» sagde han og saa ganske taknemlig ud. «Nu maa jeg gaa. Vi er ikke færdige med at tænde op Modilden endnu, og det skal ikke være mere end saavidt, at vi klarer det. De bør helst gaa didover med Melken.»

«Hvis De ikke rækker det, før Storebranden kommer da?» sagde Kitty.

«Vi maa række det,» sagde han. «Men for Sikkerheds Skyld gaa saa langt nordover, som De kan.»

«Jeg haaber, vi træffes levende,» lo Kitty, idet de gik til hver sin Kant.

«Kom ikke her tilbage,» raabte Løitnant Helsing endnu en Gang efter dem.

De gik langs Ilden og bød Folkene Melk, saa længe de havde.

«Nu gaar vi tilbage og ser, hvorledes det gaar,» sagde Camilla.

«Men Løitnant Helsing sagde jo, at vi ikke maatte gaa did,» sagde Kitty.

«Jeg gaar ialfald,» sagde Camilla rolig. «Det er ikke farligere for os end for de andre.»

De gik hurtigt tilbage den lange Række af Ild og Grønt og hvid Røg.

Søndenfor Syverhytten arbeidede de for Livet med at rydde Grunden og tænde paa Ild. De største Trær blev hugget ned og trukket væk, forat ikke Modilden skulde blive for svær.

Kitty og Camilla vilde ikke gaa nærmere, forat de ikke skulde være iveien. Engang saa de Løitnant Helsing. Han vinkede afværgende med Haanden, forat de skulde gaa tilbage. Men det kunde ikke falde Camilla ind. Farligt eller ikke farligt, det kom ud paa et, naar han var her. Hvorledes kunde hun gaa hjem for at leve, bare leve fremdeles, naar hun tænkte paa, at Storebranden kunde komme med et Brag, som Verden skulde forgaa, mens Ilden lynsnart kastede sig fra Træ til Træ, som Folkene havde fortalt, indhentede de flygtende, som vilde forsøge at beholde Livet et Par Minuter til, og gav dem en rædsom Død, han og alle de andre, som arbeidede her.

Med et begyndte en Gjøg at gale inde blandt de brændende Trær, ikke langsomt og ligesom i Velbehag som ellers, men saa fort, saa fort, ustanselig lød det, naar ikke Braget og Knitringen overdøvede det. Hver Gang det stiltede lidt af, saa hørtes Gjøgen igjen. Men tilsidst var den da forstummet.

Paa Kittys gjentagende Spørgsmaal, om det var farligt at være her, svarede Folkene mut, at det kunde nok være, men fik de ikke stanset Branden her, saa var det forbi med hele Bygden og hver eneste Gaard og Plads, saavidt de kunde skjønne, for tykke Granskoven laa jo lige indpaa dem alle.

Soldaterne, som ikke var bosiddende i Bygden og ikke saa sin Eiendom truet, var mindre ængstelige og mere velvillige til at svare. Nu var de straks færdige helt frem til Elven, sagde de, men det var rigtignok ogsaa i sidste Øieblik. Modilden havde mødt Storebranden paa flere Steder alt.

Om en Stund kom Løitnant Helsing bort til Kitty og Camilla.

«Nu bliver da Ilden stanset her,» sagde han og satte sig paa en af Stenene. «Jeg tænkte, at jeg kunde unde mig en liden Hvile nu.»

«Det var da endelig deiligt at faa vide, at

ikke Jorden, som vi staar paa, skal brænde op,» sagde Kitty.

»Jeg kan se paa Dem, at De har været i Fare idag,» sagde Camilla i den underlige, ærbødige Tone, som slet ikke lignede hende.

«Det har jeg ogsaa,» sagde han. «Det saa ud, som vi var blevet aldeles omringet af Ilden derborte, mens vi holdt paa at hugge ned nogle Trær. Vi kunde ikke se andet end Røg og Ild rundt om os og troede, at vi var fortabte. Men en Hund, som var med, havde seet en Aabning og styrtede ud, og vi efter den.»

Camillas Læber dirrede, men hun sagde ikke noget, mens Kilty derimod udbrød i en Mængde Udraab.

«Sig mig, hvad De tænker paa nu i dette Øieblik, Løitnant Helsing?» sagde Camilla pludselig og saa paa ham.

«Aa for Øieblikket tænkte jeg bare paa, at det skulde været godt at faa fat i noget spisende ovenpaa alt dette,» sagde han. «Men det, synes De vel, er en forskrækkelig prosaisk Tanke?»

«Det er rimeligt,» sagde hun. «Det kan De rigtignok trænge til. Men jeg mente, hvordan er det at vide med sig selv, at man har udrettet noget? Er det ikke forfærdelig deiligt!»

«Jo, det er ganske behageligt,» sagde han.

«Men ellers saa var vi jo saa mange om det Arbeide.»

«Det er svært vanskeligt,» sagde hun. «Især at vælge det rette Punkt for Modilden, det har jeg hørt af Folkene. Og ingen skal faa indbildt mig, at Lensmanden kunde have gjort det.»

Han vilde ikke just modsige hende, men smilte bare.

Den Rus, som havde grebet ham den Aften paa Skovturen, kom igjen over ham sterkere end før og truede med at kunne føre ham ind i ødelæggende Forhold, ind i det Uføre derborte paa Fluberg. Han havde villet gjøre Modstand itide som en retskaffen Mand. Det var hans Pligt baade mod Camilla og hans Kusine.

Men mens de sad der tause og han saa, at hendes Øine glødede af Begeistring for ham, og at hun var ligesom beandet, syntes han, at det var, som det var lyst omkring hendes Skikkelse helt op til den brede, hvide Pande, som Haaret lokkede sig om, og han følte sig omringet som nylig af Ilden.

«Flammerne indhenter mig, griber mig,» tænkte han i en aandelig og legemlig Mathed.

Kittys mange Spørgsmaal, som han aandsfraværende besvarede, var et Paaskud til at blive siddende saaledes og se paa hverandre eller til

en Afveksling paa Ilden, som flammede, flammede. Røgen skjulte alt andet for deres Øine.

Kittys Opfordringer til at gaa hjemover agtede Camilla ikke paa. Men da lød Alfs Stemme lige ved dem.

«Jeg er udsendt for at se efter dere,» sagde han. «Vi begyndte at tro, at dere var omkommet.»

Løitnant Helsing fulgte dem til Hytten for at hjælpe dem at spænde for Hesten, sagde han, skjønt Alf forsikrede, at de ikke behøvede Hjælp til det.

Langt i Nord, hvor Solen var gaaet ned, var Himlen tindrende lys. Og Buske og Blomster, som stod paa Skraaningen, og de smaa, blaagraa Natsommerfugle, som flagrede op fra Græsset ved deres Skridt, alt bar paa en Hemmelighed, en dyb, bævende deilig Hemmelighed, som de vilde skulde blive forstaaet.

«Ser De det ikke endnu, at det er, som altsammen vilde fortælle noget,» sagde Camilla og strøg sine kraftige, myge Hænder henover Ryggen paa Gamleblakken.

Han klappede den ogsaa, og deres Hænder mødtes hver Gang.

«Forstaaer De det nu?» spurgte han lavt.

Camilla saa paa ham. Hendes Øine blev

store og fyldtes med Lys. Hun nikkede næsten umerkelig.

Hjemme paa Fluberg blev der stor Glæde, da de hørte, at der ikke længer var nogen Fare. De havde syntes, at det saa ud, som det blev værre og værre.

Camilla stod i sit Værelse og saa paa, at Ildsluerne slog op mod Himlen. Det var en Skov af flammende Ildsøiler, saa langt hun kunde øine.

Hun tænkte paa den myldrende Mangfoldighed af Liv, som var ødelagt. Hun huskede, at en Mand havde sagt, at Røia gik langs Varmen og skreg saa ilde, fordi Ungerne hendes brændte op.

Men det var, som Tanken gled saa underlig let hen over det alligevel for at fæste sig ved det straalende, nye.

Man pleiede jo at ligne Kjærligheden med Ild. Og hendes Kjærlighed var vokset op af Ilden og flammede sammen med den, flammede høit, høit!

Naar hun bare kunde glemme, hvorledes Gjøgen havde galet, saa fort, saa fort, derinde mellem Flammerne.

Trætheden havde overvældet hende tilsidst,

og hun var sovnet ind med Hovedet lænet mod Vindusposten.

Da hun vaagnede, var der ikke mere nogen Ild at se. Sorte, forkullede Stammer og en lys Røg, som steg op fra Skovbunden, det var, hvad der var igjen af den prægtige Granskov. Røglugten kjendtes lige hid.

Naturen var vaagnet igjen, frisk og straalende, som om ingen Ødelæggelse havde truet. Solen var netop kommen op over Aasen, og Trærne og Græsset stod overgydt af Solens første Straaler som i et Guldbad. Skyggerne laa fløielsbløde bortover Marken. Dammen var straalende blaa som Himlen selv, men et Grantræ kastede en dyster Skygge over den.

Der var et Leven rundt om, saa en skulde tro, at Fuglene holdt paa at gaa fra Vettet af Glæde over, at Solen var staaet op igjen. Havde de kanske været ræd for, at den ikke skulde kommet frem igjen? Svalerne kastede sig pilsnart gjennem Luften, idet de udstødte Frydeskrig, Skrig i Skrig, Hvin af Glæde fyldte Luften. En Gjøg begyndte at gale lige borte i Krattet ved Haven saa sterkt, at det formelig gav Gjenlyd, saa begyndte en lidt længere borte, saa en, som galte tre Slag: Ho—ho—ho, og lang borte

i Aasen sad ogsaa en Gjøg og galte. Det hørtes bare ganske svagt som et Ekko.

Bare Menneskene var stille i denne Stund og sov, mens denne deilige, nye Dag begyndte.

For en Glans, for en Glans over Verden!

Om Formiddagen kom Helsing til Fluberg — bare for et Øieblik. Soldaterne var færdige til Afmarschen, men han foregav, at han maatte kunne hilse Kapteinen fra hans Familie.

Camilla havde i Grunden ventet, at hun maatte faa se ham idag.

De talte ikke stort sammen, egentlig næsten ikke, naar de tænkte sig om. Han havde saadan Hast, og Anton havde saa forfærdelig meget at sige om Branden. Alligevel syntes de, at dette Møde havde været saa interessant, saa indholdsrigt.

Anton bød Helsing en Cigar, idet han gik. Camilla rippede af en Fyrstikke til ham. Men hun blev staaende og saa smilende paa den, til den brændte ned. Den lille Flamme mindede om alle de tusinde Flammer igaar, og den mindede om mere. Det forundrede hende, at ikke alle saa, hvad Flammen ganske aabenlyst fortalte, at to Mennesker ogsaa blev grebet af Ilden igaar.

Da den var brændt ud, saa hun op og blev rød, da hun saa, at Helsing havde iagttaget hende. Han havde forstaaet ligesaa godt som hun selv, hvad den lille Flamme fortalte. Men hvad kunde hun for det? Hun smilte forlegen og tog en Fyrstikke til.

Det kan vel være, at der blev snakket i Dagene efter Branden. Det hændte ikke, at to mødte hverandre, uden at de fortalte, hvad de havde seet og hørt, naar de først havde opdaget, Ilden og hvor forskrækket de var blevet. Det var ikke saa ofte, der hændte noget i Bygden, at de ikke skulde give sig Tid til at snakke om det.

Camilla gik ud over Landeveien bare for at snakke med Folk. Og alle stansede, Bønder, som kørte Læs til Byen, og smaa Skydsgutter holdt Hesten an og sagde: «Goddag.» Og saa begyndte de at snakke om Branden. De var oplagte til at fortælle og gjentage, saa ofte det skulde være. Camilla vilde faa høre dem sige, at det var Løitnant Helsing, som havde greiet det hele. Og de var meget villige til det. Deres

store Skræk havde gjort dem taknemlige og ødsle med Ros.

Gamle Mor Sletten, Føderaadskonen paa Søndre Berg, gik og ruslede med en graa Bunding bortover Veien. Hun gav sig bestandig i Snak med alle, som hun mødte, og hun havde et eget Lag til at sige noget, som Folk likte at høre. Om Branden vidste hun Besked fra først til sidst. Og hun vidste, hvad Provsten havde sagt om Begivenheden, og hvad Fogden og Lensmanden havde sagt ogsaa.

Og Modilden den var paasat saa akkurat rigtig, at det var rent svært. Borte i Nabo-bygden der havde de gjort det saa rent rispende galt, eftersom hun havde hørt da.

«Ja den Løitnanten er rigtig en Kar, som det gjør en godt at se paa,» sagde hun.

Camilla kunde ikke lade være at le. Det var saa morsomt at høre det.

«Ja han er det,» sagde hun.

«Jeg maatte rigtig tænke ved mig selv,» sagde Mor Sletten og holdt Bundingen op mod Øinene for at tage op en Maske, «at Løitnanten og Frøkna vilde blive et vakkert Par. En skulde tro, at de to var skabte for hverandre.»

«Det maa De ikke sige, Mor Sletten,» sagde Camilla og lo igjen. Det var kanske uforsigtigt

af hende at le, for hun syntes næsten selv, at det hørtes, som hun var svært fornøiet — men det var jo bare gamle Mor Sletten, som hørte det.

«Jeg skal nok ingenting sige, jeg,» sagde Mor Sletten. «Men det, som skal blive, det bliver. Det er saa det. Jeg har seet saa mye af Verden, at jeg ved det.»

Inden de skiltes, havde Camilla lovet Mor Sletten Havejordbær til Syltning, «saa mange hun vilde have.» Jordbær fandtes bare hos Provstens og paa Fluberg. Rigtignok havde Anton ogsaa lovet bort Jordbær «dobbelt saa mange, som vi har,» sagde Inga, men det greiede sig vel.

Det var nogle underlige Dage. Camilla havde ikke rigtig Samling paa, hvad som foregik omkring hende. At der havde været stor Fortvilelse i Huset over en mislykket Spekulation med Grøntsager, det kunde hun slet ikke huske, skjønt Frøken Thybring sagde, at det var ikke længer siden end i forrige Uge. Det var ubegribeligt, at hun ikke kunde huske det — men derimod, hvorledes Roserne begyndte at springe ud, det skulde hun kunne huske til evige Tider! For saadan en Farve, saadant et Liv, overstrømmende Liv i alt havde det ikke været før.

Og om Aftenen sad hun ved Pianoet og spillede. Tonerne kunde sige, hvad hun vilde, og bedre end Ord, og alligevel forstod ingen det.

«Hvad er det jeg spiller, Inga?»

«Nei, sandelig om jeg skjønner det,» svarede Inga eftertænksom. «Det hopper saa let over hele Pianoet, skulde det være Ekorn?»

«Nei, men kjære da!»

«Nei, det var idiotisk,» indrømmede Inga. «Det er saant skrækkeligt Leven i Bassen. Tor-denveir kanskje?»

«Det er jo Skovbranden jo,» sagde Camilla.

«Ah, for en Tosk jeg er, som ikke kunde skjøne det!» sagde Inga. «Men hvad er dette da? Det er virkelig for pent til at være Skovbrand.»

«Det er Ilden, som griber to Mennesker,» sagde Camilla og lo.

«Nei ved du hvad! Saa maatte de ve springe sin Vei. Det kan ikke være saadan at brænde op.»

«Jo,» sagde Camilla og lo for sig selv, mens hun fortsatte at spille.

«Hvad er det?» spurgte Inga og sprang hen til hende. «Aa saa yndigt, saa yndigt!»

«Det er Natsommerfuglene, som flagrer om dem.»

«Om hvem?»

«De to naturligvis.»

«Som brænder op?»

«Jeg tror ikke, de brænder aldeles op,» sagde Camilla og lo igjen.

«Jeg forstaar dig ikke,» sagde Inga pludselig fornærmet og gik sin Vei. Hun vilde ikke finde sig i, at Camilla sad saadan og gjorde Nar af hende, det vilde hun ikke.

Det var kjedeligt, at Inga gik, men det var ikke noget at gjøre ved det. Det var saa deilig at betro sig til Inga, som ingenting kunde forstaa.

Løitnant Helsing var hed efter det lange Ridt og yderlig misfornøiet ikke alene med sig selv, men med alt muligt, som var til. Det var bare, fordi han ikke havde seet Camilla paa 14 Dage, og fordi han maatte se hende — simpelt hen maatte, enten han vilde eller ikke — at han kom. I grunden ønskede han ikke at se hende heller, for han vidste, at det bare vilde gjøre ondt værre. Han ønskede ingenting, for det kunde ikke blive andet end leit altsammen.

Kitty, som tog imod ham paa Verandaen, fandt ham temmelig uelskværdig.

Men hvor den virkede beroligende den kjølige, uendelig lange Storstue paa Fluberg. Der stod en frisk Duft af Eneren paa det umalede Gulv. Lyset fra ikke mindre end 6 Vinduer dæmpedes af de grønne Trær udenfor. Om Sommeren stod Pianoet i det ene Hjørne, men om Vinteren var Stuen for kold, havde de fortalt. Den saa kanske lidt tom ud nu ogsaa. Sofaen stod saa ensom paa den ene lange Væg. Midt i Stuen var et Bord med et blomstret Teppe over, og saa var der Kommoden med en hel Del Porcellænsfigurer paa. Storstuen paa Fluberg vilde kanske have seet lidt tom ud, hvis ikke Camilla havde været der. Men Camilla gjorde, at alt der blev ligesom saa merkværdigt.

Og da hun kom med hjemlavet Stikkelsbærvin, havde allerede Helsing faaet et ganske andet Syn paa Livet. Han var lykkelig ved at se hende, og han kunde ikke begribe, hvorfor han ikke skulde unde sig selv den Glæde saa ofte som muligt.

Hvorfor skulde nu Anton begynde at snakke om en Dans, som Helsing havde komponeret?

Det var sandelig ikke værdt at nævne engang. Men Camilla gjorde store Øine.

«Jeg vidste ikke, at De kunde komponere,» sagde hun.

Han forsikrede, af det ikke var noget videre, men hun gav sig ikke, hun bad og bønfuldt, til han maatte føie hende og gaa hen til Pianoet. Hun satte sig ved Siden af ham og saa opmærksomt paa.

Jeg har næsten glemt det hele», sagde han, mens han hakkede og tog om igjen. «Det var desuden bare en ganske simpel Dans.»

Men da han endelig havde fundet den og spillede stivt og taktfast, sprang hun op og begyndte at danse om paa Gulvet.

«De gjør mig ganske vild,» sagde hun smilende, mens hun fremdeles dansede. «Det er saa morsomt, saa rart, at De kan komponere.»

«Det er ganske tarvelige Sager,» sagde han.

«Ja, men jeg liker det,» sagde Camilla. «Og De vil gjøre det bedre siden. Jeg tænker mig alt det deilige, De vil komme til at komponere, og det er det, som gjør mig ganske vild og ør.»

«Jeg er rød for, at De lægger for meget i det,» sagde han beskedent.

«Nei,» sagde hun. «At De kan, det væk-

ker tillive saa meget i mig. Jeg føler, at jeg har Evner, jeg føler det helt ud i Fingerspidserne.»

«Hvorledes føles det i Fingerspidserne da?» spurgte Anton.

«Det krisler,» sagde hun leende, «saa at jeg maa spille, ellers bliver jeg ganske nervøs af det.»

Helsing reiste sig fra Pianoet og gav hende sin Plads. Men hun sad bare og ligesom legte med Tangenterne. Saa sagde hun pludselig: «Gjet, hvad som faldt mig ind! Historien om Evas Skabelse. Jeg føler, at den er sand, for det kunde ingen have lagt Adam de Ord i Munden: «Denne Gang er det Kjød af mit Kjød og Ben af mine Ben». Ordene er altfor træffende.»

«Fortæl Provsten om dette ypperlige Bevis for Historiens Egthed,» sagde Anton.

«Nei, han vilde ikke forstaa det alligevel,» svarede Camilla leende. «Spil mere af Deres eget,» bad hun Helsing.

«Jeg er ingen Komponist,» sagde han smilende, «og jeg ved ikke, hvorledes jeg skal faa Dem til at forstaa, at jeg er den mest tarvelige, hverdagslige Fyr under Solen.»

Hun smilte sikkert.

«Saa ved jeg det bedre end De selv,» sagde

hun. «Melodierne — Deres Melodier — tænker jeg mig alt — saadan ganske uklart. De kommer farende i mængdevis.»

«Hvorfor er det saa ikke Deres egne Melodier?» spurgte han.

«Fordi de er Deres,» svarede hun.

Ved Afskeden sagde Helsing igjen: «Tænk nu ikke mere paa det.»

«Jeg kan ikke tænke paa andet.»

«De gjør mig ganske uhyggelig tilmode,» sagde han.

«Hvorfor det?»

«Fordi jeg faar det Indtryk, at det ikke egentlig er mig, De tænker paa, naar De udstyrer mig saaledes — ikke mig selv, forstaar De,» sagde han smilende.

«Aa, sig ikke det,» sagde Camilla med pludselig Skræk.

«Jeg skal aldrig sige det mere,» sagde han hurtig. «Beundre Dem kan jeg ialfald. Kaste mig i Støvet for Dem kan jeg.»

«Det er da rigtig godt, det er noget, De synes, De kan,» sagde hun og smilte igjen.

Sleipner travede saa lunt og lempelig tilbage den lyse Sommernat. Den merkede, at dens Herre ikke agtede paa den.

Helsing tænkte ikke frem og ikke tilbage,

han gjentog bare i et væk: «Camilla, Camilla.» Det var, som hun havde fyldt Verden, hele den vide Verden.

«Her er jeg!» sagde Hilda Hansen og kom springende ind ganske forpustet en Aften. Hendes lange Haar bølgede frit ned over Ryggen, og om Hovedet og Livet var slynget et hvidt Langshawl.

«Er der hændt noget?» spurgte Fru Meyer.

«Ja, jeg er flygtet!»

Anton blev meget forbauset, paafaldende forbauset, syntes Fru Meyer.

«Men hvorfor i Alverden? Hvorfor?» spurgte allesammen paa én Gang.

«Det var ikke muligt at holde det ud længer. Var det galt af mig, saa jag mig da,» sagde hun og vendte sig mod Kapteinen.

«Jeg jager ingen, som søger Tilflugt i mit Hus,» sagde Kaptein Meyer og sluttede hende i sine Arme.

«De kan faa Vogn, det er endnu tidsnok at naa sidste Tog,» sagde Fru Meyer.

«Sig mig da, hvor jeg skulde reise hen?»

Hvad slags Modtagelse, tror De, jeg vilde faa hjemme? Jeg er saa forladt,» jamrede Hilda.

«Min Beskyttelse kan du stole paa, Hilda,» sagde Anton Meyer høitidelig.

«Da er hun vel hjulpen!» mumlede Fru Meyer.

«Dere ved allesammen,» vedblev Anton, «at Hilda og jeg elsker hverandre trods al Modstand fra Slegt og Venner, trods alle Hindringer. Var det saa ikke den bedste Ordning, at vi giftede os straks? Vi vil foregaa andre med et stort Eksempel i denne materialistiske Tid og ikke tænke paa Udstyr og Indtægter. Ikke sandt, Hilda?»

«Du er saa ædel, Anton,» sagde Hilda rørt.

«Min Velsignelse har dere,» sagde Kapteinen. «Saa har jeg en elskværdig Datter mere i Huset!»

Det blev aftalt, at Anton skulde skrive til Hildas Fader og bede om hans Samtykke.

«Det skulde slet ikke forundre mig, om min Stedmoder var glad til, at hun blev kvit mig,» sagde Hilda, «og det er hende, det kommer an paa.»

Frøken Thybring gik hovedrystende og mysende for at sætte istand et Værelse til Hilda Hansen.

«Det var jo en hyggelig Overraskelse, faar vi vel sige,» sagde Kitty til Camilla og lo.

«Og saa unusikalsk, som hun er!» sagde Camilla.

Agent Anton Meyer og Frøken Hilda Hansen blev viet i al Stilhed i Bygdens Kirke. Hun syntes, det var storartet Moro pludselig at optræde som Frue, og var meget alvorlig og værdig i den første Tid. Paa Fluberg vilde hun tage sig af Husvæsenet og Gaardens Stel og faa indført de Reformere, som trængtes saa vel. Fru Meyer var utaalmodig, men Frøken Thybring trøstede hende med, at denne Raptus varede nok ikke heller længe. Frøken Thybring havde som sedvanlig havt Ret snart var alt igjen overladt til hendes og Julius's Omsorg. Fru Hilda Meyer syntes snart, at det var mere tiltalende netop at være en rigtig barnslig Frue.

Det begyndte at lakke mod Høst. I Regnveir især kunde man tro, at det for Alvor var forbi med Sommeren. Vinden tutede omkring Husene paa Fluberg og kom med et pludseligt Hyl farende, saa Dørene sprang op. Det havde den gjort, saalænge Beboerne kunde huske.

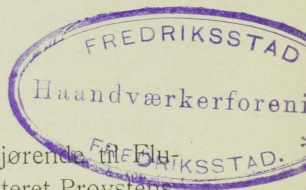
«En trist Tid!» sagde Trøken Thybring.

Camilla syntes, det var ganske rart at høre

det. Saa som Solen skinnede, naar Skyerne trak væk! Det var et Guldstreif over de gule, fuldmodne Agre.

«Saadan en Høst har det aldrig været før. Jeg er ganske vis paa det,» sagde hun.

Luften var ofte saa klar, og det kunde være saa stille, saa stille. Og midt i den forventningsfulde Stilhed kunde det hælde, at en Hests Hovslag pludselig hørtes langt borte. Da havde hun Lyst til at kaste sig paa Knæ for at takke for Livet.

Lensmandens var kommet kjørende til Flusberg, og saa havde Kapteinen inviteret Provstens, skjønt det var et mindre venskabeligt Forhold mellem de to Familier siden Selskabet hos Provstens ifjor, da Lensmandens ikke blev inviteret.

«Men det tænker naturligvis ikke Meyer over,» sukkede Fruen.

Saalænge det var lyst, opholdt de sig i Haven, hvor de ogsaa havde drukket Kaffe. Provstinden vilde bese hele Haven og gav mange gode Raad om Havestel, som hun pleiede. Hun

betragtede et Besøg til Fluberg som en Slags Missionsgjerning.

«Den er saa rent vanskjøttet,» sagde Fru Meyer haabløst.

Da det blev Aften og alle skulde samles inde, blev det ligesom mere føleligt, at der var en Mangel paa Harmoni mellem de tilstedeværende. At Løitnant Helsing igjen var kommet ridende den lange Vei, likte Provstinden aldeles ikke.

Aftenen var saa hed og mørk. Et Lyn i det fjerne lyste op af og til. Nogle mente, at det bare var Kornmo, men hvad det saa var, syntes alle de ældre Damer, at det var uhyggeligt, at Vinduerne stod oppe. Anton Meyer ivrede mod denne Mening, som om det gjaldt Livet. Han havde endogsaa hørt, at enkelte Steder i Udlandet brugte man at sætte op alle Vinduer i Tordenveir, forat der skulde blive Gjennemtræk.

Men da saa Frøken Thybring forarget paa ham med sine smaa, godmodige Øine. Noget Fritænkeri vilde hun ikke vide af i Huset, naar Tordenveir var i Anmarsch.

«Det skal ikke ske,» sagde hun bestemt, og Anton vidste af Erfaring, at dermed var Sagen tabt. Der var ikke saa meget som en Glugge paa Loftet eller i Kjeldereren, som ikke blev lukket.

Hængelampen med Kransen af Lysene omkring blev tændt til Ære for Provstens og alle de Maaneskinslamper og Lys, som Frøken Thybring kunde faa anbragt.

Ved Siden af hverandre i Sofaen sad Provstinden og Lensmandens Frue, som hele Tiden saa ud, som om hun var fornærmet, mens Provstinden anstrengte sig for at lade, som om hun slet ikke merkede det. Man havde faaet ind hjemmelavet Ribsvin og Syltetøi til Damerne, og til Herrerne Vin fra den nye Kjøbmand i Byen, som skulde prøves. Provsten og Lensmanden talte om Bygdens Anliggender, og Kaptein Meyer drak altfor meget — altfor meget, tænkte Provstinden forarget over den Mangel paa Respekt, han viste for Provstens Nærværelse. Hun rakte ham Syltetøi paa en demonstrerende Maade, men de mest udtryksfulde Miner og Vink blev ikke engang bemærket af Kapteinen, men derimod af Fru Meyer, som følte sig meget ulykkelig derover.

Man var jo belavet paa lidt af hvert, naar man kom til Fluberg, men alligevel vakte Kapteinens Tale til Frøken Thybring en vis Forlegenhed. Det var Kitty og Hilda Hansen, som gav Anledning til det — Provstinden kunde aldrig huske, at hun ikke hed Hilda Hansen længer — ved sine Drillerier mod Frøken Thy-

bring, fordi hun blev saa høitidelig i Tordenveir. Kapteinen syntes, at de gik for vidt, og forsøgte at sende dem et strengt Blik fra sine temmelig omtaagede Øine, men det havde ingen Virkning.

Saa reiste han sig med Besvær og holdt en liden Tale til Frøken Thybring.

«Hun er en brav Kvinde,» sluttede han, og den gamle, fordrukne Kaptein sagde det formelig med Ærefrygt. «Derfor forlanger jeg, at alle og enhver skal beundre hende.»

Frøken Thybring var dybt rørt og sagde med Taarer i Øinene, at hun bare havde forsøgt at gjøre sin Pligt.

Hun vendte sig lykkelig og bevæget fra den ene til den anden, som kom for at klinke med hende og saa ikke Virkningen af Kapteinens Ord paa de øvrige.

Tænk, beundre den gamle, dumme Frøken Thybring, bare fordi hun var brav!

Hilda troede, hun skulde omkomme under Anstrengelserne for at undertrykke Latteren. Hendes lange, tykke Flette ristede, mens hun sad bøiet ganske mørkerød i Ansigtet.

»Jeg dør absolut!» higstede hun til Karl Berner, som ikke vidste bedre Raad end at tilbyde sig at knibe hende haardt i Armen.

Fru Meyer havde bøiet Hovedet, men da

hun saa op igjen, var der et spottende Smil om Læberne.

«Du er virkelig ganske rørende, Meyer,» sagde hun halvhøit. «Undskyld, at jeg ler, jeg mener ikke saa meget med det. — Hvorfor kan ikke de unge finde paa noget at more sig med?» spurgte hun utaalmodig. «Spille Gnav eller saadant noget.»

«Det er altfor vinterligt,» mente nogle.

«Men Nødderne er netop blevet modne,» sagde Kitty. «Skal vi forsøge Gnav, da?»

De unge gik ind i Havestuen og begyndte at spille, men det blev mest til, at de passiarede og spiste Nødder.

De lurede sig til at sætte op Døren til Verandaen, men Inga holdt Vagt og puffede til den, hvergang Frøken Thybring nærmede sig.

Camilla gik ud og ind med Blomsterne, som havde staaet ude siden forrige Dag for at faa Regn paa sig. Løitnant Helsing fulgte hende for at hjælpe hende at bære.

De unge i Forstuen snakkede ivrigt om Kjærlighed og Forelskelse. Lina Berner paastod, at ingen af dem vidste, hvad rigtig Kjærlighed var, og hun vilde ikke paa nogen Maade give sig, for hun vidste, at hun havde Ret. Den rigtige Kjærlighed behøvede slet ikke at være

saa sterk, ikke heller behøvede den at være saa svært varm eller opbrusende i Følelsen, men den var ialfald den rigtige, og ingen andre Følelser vilde hun anerkjende. Hvorledes man kunde vide, naar det var den rigtige Kjærlighed og ikke en urigtig? Det vidste man, forsikrede Lina.

«Kanske det er den rigtige, naar man bliver forelsket i en saa'n utækkelig Fyr som Lina Berners Kjæreste,» hviskede Inga, idet hun meget modvillig adlød Kapteinens Befaling om at gaa og læse paa sine Lekser. Det var haardt at forlade en saa interessant Samtale, men hendes Far havde pludselig faaet et af sine Anfald af Strenghed, som bestandig kom, naar det var mest ubeleiligt.

Camilla blev staaende med den sidste af Blomsterne og hørte smilende paa alle de forskjellige Meninger om, hvad det var at være forelsket. Hun saa paa Helsing, som hun vilde sige: «Er det vel nogen af dem, som ved det!»

«Skal jeg sige det?» spurgte hun pludselig. «Det er, naar der bare bliver det ene Menneske i hele Verden!»

«Camilla,» sagde han uvilkaarlig. «Det er bare dig — bare dig — der er ikke andet til for mig — du ved det, Camilla.»

Dette var det store Øieblik, som hun havde ventet paa, da de skulde love at tilhøre hverandre i al Evighed.

«Ja, jeg ved det,» sagde hun saa underlig høitidelig og rakte ham Haanden.

«Puh, for en forbistret Hede!» pustede Kaptein Meyer i Døren.

Løitnant Helsing var nær ved at sætte i en Ed, men beherskede sig, han bandede aldrig i Damers Nærværelse. Kapteinen havde sandsynligvis reddet ham fra at begaa en kolossal Daarskab, men han følte alt andet end Taknemlighed for sin Redningsmand.

Camillas Udseende, mens hun stod der, var paafaldende endogsaa for Kaptein Meyer, som for Øieblikket ikke var nogen skarp Iagttager. Han gik hurtig ud paa Verandaen til dem.

«Min kjære Løitnant,» sagde han rørt, «er det virkelig muligt, at jeg skal have den Lykke at kalde dig min Søn?»

Camilla stod med et bævendé Smil og ventede paa, at Helsing skulde svare. Sveden perlede frem paa hans Pande. Han mindedes den Gang, han maatte skyde sin kjære Hund Bello, sin trofaste Jagtkamerat. Smilet veg fra hendes Ansigt i de faa Sekunder, mens han betænkte sig, og hun stirrede i Forfærdelse paa

ham, som med en Gang var blevet en ukjendt, en fremmed Person.

«Ikke endnu, Kaptein,» sagde han saa med en Stemme, som hun ikke kunde kjende igjen.

«Vi har nok taget fejl af hverandre begge to,» sagde hun koldt. «Gaa ind, Løitnant Helsing, gaa ind, Papa.»

«Jeg gaar for at hente Sleipner,» sagde Helsing.

«Nei, nei, ikke før de andre. Lad det ikke blive flere Historier om vort Hus. Saa meget Hensyn, synes jeg, at De skylder mig, fordi jeg har troet — fordi jeg har troet, at De var mindst en Halvgud,» sagde hun og lo.

Hun lo af, at hun havde været saa idiotisk, og hun lo af en tilfredsstillende Følelse af, at hun kunde saare ham med sine Ord.

«Som jeg har beundret Dem, vil aldrig i Verden noget Menneske komme til at beundre Dem,» sagde hun smilende. «Er De ikke rørt over det, da?»

«De gjør mig afsindig, Frøken Camilla,» sagde han.

«Aa langtifra. Gaa bare ind. Jeg skal hente flere Nødder,» sagde hun, idet hun gik gjennem Forstuen.

I Spisestuen sad Inga med Hænderne for

Ørene og læste sine Lekser. Camilla gik hen til hende og bøiede sit Hoved ind mod hendes et Øieblik.

«Spil lidt du,» hviskede hun. «Du er saa flink.»

«Ja, naar jeg er færdig,» sagde Inga. «Hvad skal jeg spille? Skal jeg spille Valsen min?»

«Find paa noget. Noget om den barmhjertige Nat uden Lys og uden Øine.»

«Uden Øine,» lo Inga.

Camilla gik ind igjen og begyndte at spille Gnav med bare den ene Tanke, bare det ene Haab, at det kunde ikke vare længe, inden Provstens brød op. Kanske bare dette Spil ud. — Saa ialfald bare dette. — Endnu et — det nyttede ikke at være utaalmodig — hun vilde forsøge at indbilde sig, at dette Gnavspil skulde vare evigt, en Straf for hans Troløshed — hun turde ikke begynde at tænke paa det — en Straf for hendes egen Forgudelse af ham — ikke paa det heller, ikke paa det — Gnavspillet skulde vare evigt simpelthen — hun vilde ikke sidde og se efter, om Provstinden reiste sig derinde. Og indimellem de andres Passiar og Latter hørte hun hans Stemme. Det var dette fremmede Menneskes Stemme, som hun havde syntes var lifligere end Musik — det var denne samme

Stemme, som havde sagt — væk med det alt-sammen! Det var af allerstørste Vigtighed at spille rigtig nu — og dette Gnavspil skulde vare evigt.

Baade Hilda og Lensmandens Døtre havde faaet et Indtryk af, at der var foregaaet noget ude paa Verandaen, og de var meget interesserede.

Endelig brød Provstinden op.

«Dette er Slutningen paa det hele,» tænkte Camilla, mens hun stod og saa paa Gjesternes Afreise. Provsten sad i Vognen og holdt Tømmerne, og Anton hjalp Provstinden, som havde lidt vanskelig for at komme op i Vognen. Lensmandens ventede bare paa, at Provstens skulde kjøre først. Løitnant Helsing holdt nærmere Trappen. Sleipner var vant til at faa Sukker af Camilla, og den vrinskede og var høist forbauset over, at hun ikke kom og klap-pede den, som hun pleiede, men stod som en Støtte ved Døren.

«Saaledes blev Slutningen,» tænkte hun.

Julius holdt den store Lygte. Lyset faldt mod Laavens brandgule Vægge og speilede sig i Gaasedammen, men rundt om syntes Mørket ugjennemtrængeligt. — Efter en hel Del Af-skedsord fra Vognene og fra Meyers smekkede Provsten ganske lempelig med Svøben, og

Hesten diltede afsted, mens Julius stod og holdt Grinden oppe.

Det var, som en liden Rest af Æmhed for Helsing blussede op ved Afskeden hos Camilla — saa meget ialfald, at hun ikke ønskede, at noget ondt maatte vederfares ham, og uden at se paa ham sagde hun med dæmpet Stemme: «Rid ikke Benveien nu i Mørket, da.»

«Om jeg brak Halsen, vilde det ikke være nogen Ulykke,» sagde han med et Forsøg paa en spøgende Tone.

«Rid ikke Benveien,» gjentog hun.

«Nei,» sagde han alvorlig.

Saa satte Sleipner afsted og fôr forbi Vognene i Alleen. Camilla hørte Hovslagene bortover Landeveien og Lyden af Vognene, som tabte sig mere og mere.

I Fjøset rautede Kjørene ganske svagt. Hvad mente de med denne dæmpede Klagelaat? De var jo hverken lykkelige eller ulykkelige.

Imorgen skulde alt gaa som ellers. Kjørene skulde melkes, og Hønsene slippes ud for at hakke i Jorden efter Mad. Det var væmmeligt. Alt som ellers, som det ikke var forbi med alt, som gjorde det værdt at leve. Det var modbydeligt, modbydeligt. Det var bare én Ting,

hun havde Lyst til: at gaa ud i Mørket og skrige — bare et eneste Skrig.

«Jeg tør ikke at betro dig at stænge, lille Camilla,» sagde Kapteinen.

Camilla vendte sig og saa paa ham.

«Nei, det er rimeligt,» sagde hun, og hun syntes, at hendes Ord havde lydt som Haan, men det havde nok ikke været Meningen alligevel.

Hun rørte sig dog ikke — skulde hun ikke alligevel springe ud? Ud i Mørket for at skrige, for at springe væk.

Hun begyndte jo at tænke ganske idiotisk. Hvad vilde det egentlig sige at springe væk? Springe saa langt som did, hvor Skovbranden havde været kanske? Der, hvor det var tomt og afbrændt, der, hvor der ikke fandtes saa meget som et Græsstraa eller et levende Kryb i Jorden. Vilde det kanske være en Hvile at kaste sig ned der paa den døde Jord og se paa Ødelæggelsen og Tomheden?

«Lad mig nu faa stænge Døren da, Camilla.»

Verden var tom, tom, tom. Hun slog Armenene sammen over sit Hoved og gik ind.

Derinde var Hilda med sine rappe Øiekast og sine Spørgsmaal. Camilla gik fra hende og

begyndte at samle sammen Gnavbrikkerne og kastede dem larmende i Posen.

Da hun kom ind i Storstuen igjen, sad Kapteinen i Lænestolen med Hovedet foroverbøiet og nikkede af og til betænkt til sine egne bekymrede Tanker.

«Det er eders Fremtid, som ligger mig saa paa Barna mine,» sagde han.

«Uf, er det det igjen nu!» sagde Kitty.

«Jeg har været en daarlig Far for dere,» sagde han med taarefyldte Øine.

Camilla saa paa ham, som om hun ikke havde kjendt ham før. Mon han havde nogen Greie paa, hvad han havde sagt og hørt derude paa Verandaen?

«Verden er vanskelig nok, vanskelig ja,» vedblev han, «og dere skal ingen Støtte have i eders Far — i eders Fars Eksempel — aa Kitty, sæt den Flasken hid — og et Glas, Barnet mit — jeg sidder her en liden Stund, jeg.»

Men det blev ikke en liden Stund, for tidlig om Morgen, da Fru Meyer kom farende ned i største Forskrækkelse for at se efter ham, sad han der endnu stiv og ubevægelig. Han havde faaet et let Anfald af Slag, men vilde være frisk igjen, inden Ugen var omme, mente Frøken Thybring.

«Det er rart, at han har greiet det saa længe,» sagde Julius, da han skulde kjøre efter Doktoren.

Kaptein Meyer kom sig virkelig temmelig snart efter sit Anfald, men Begivenheden havde efterladt en vis Ængstelse hos hele Familien.

*

*

*

Blaagraa Skyer i tætte, tunge Masser hang ubevægelige paa Himlen. I Vest glimtede det indimellem Skyerne rødt og gult som Ild efter Solen, og en og anden Vandpyt, som endnu var igjen efter det langvarige Regnveir, skinnede som Guld borte paa Engene. Trærne paa Skraaningen opimod Aasen stod i alle Schatteringer fra lysegult til mørkerødt, og enkelte Grantrær saa friske og dybgrønne ud ved Siden af alt det gule. Der var en hensigtsløs Ødslen med Farver overalt, mens Naturen holdt paa at visne, og Stilheden var ikke Hvile, men bare en Venten paa Tilintetgjørelsen.

I Midten af Landeveien var et blødt Dynd med dybe Hjulspor i; derfor gik Provstinden paa Veikanten nærmest det halvvisne Græs, der var det fast og tørt. Provstinden gik med en Mugge Bygsuppe til en syg. Det var stille paa Landeveien paa denne Tid; hun havde bare mødt et Par Bønder, som kjørte hjem fra Byen med sine Læs. Da hørte hun hurtige Skridt efter sig.

Hun kunde næsten tænkt, at det var Fru Meyer, som kom saaledes farende!

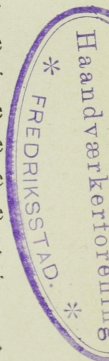
«Det var godt, jeg traf Dem,» sagde Fru Meyer forpustet. «De maa hjælpe mig. De maa finde paa noget.»

«Min kjære Fru Meyer,» sagde Provstinden. «Jeg kan bare bede for Dem.»

«Kan De ikke finde paa noget?» gjentog Fru Meyer vildt og greb Provstindens Arm. «De ser jo, at det gaar galt, ser De det ikke? Meyer drikker sig ihjel, kan De gaa ligegyldig og se paa det? Og Antont ræder i hans Fodspor, ser De ikke det? Og Betzy i Amerika. Kan De ikke hjælpe mig at faa hende hjem? De maa hjælpe mig, kjære Fru Berner, nogen maa hjælpe mig. Jeg fordrer det af hvemsomhelst, for det er nødvendigt.»

«Det er bare én, som kan hjælpe her,» sagde Provstinden, «og jeg skal bede for Dem.»

«Det siger De, fordi De ikke vil gjøre noget for mig,» raabte Fru Meyer. «Ingen Medlidenhed hos nogen. Det er saa fortvivlet. Og saa kommer Julius og siger, at Poteterne maa tages op straks, saa skal jeg tænke paa disse Poteterne ogsaa midt i alt det andet. Det kommer til at fryse en af de første Nætter, siger han, kanske inat? Tror De, det fryser inat?»

«Det tror jeg ikke,» sagde Provstinden beroligende.

«Er det Deres virkelige Mening?» spurgte Fru Meyer tvilende og saa sig om. Det var Nordre Bergs Ager, de stod ved, den prægtige Bygager, som havde staaet saa godt. Nu var den blød og klisset og med afskaarne Kornstubber, og en kold, raa Lugt steg op fra Jorden.

«Det har været udsat altfor længe,» vedblev Fru Meyer. «Gutterne skulde hjælpe til med det, men tror De, det bliver til noget med dem? Nei, der findes ikke Pligtfølelse hos dem. Det er det, som kommer igjen. Hvorledes skal vi nu faa fat i Folk til Hjælp, saa vi kan faa Poteterne op i en Fart? Jeg orker ikke at tænke paa det.»

«Det skal nok blive en Raad med det,» sagde Provstinden. «Overlad det bare til mig.»

«Nei, vil De virkelig ordne det for os?» udbød Fru Meyer. «Saa gaar jeg for at træffe Provsten.»

«Han er reist i Sognebud til Hans i Ødelien, og kan ikke være tilbage før sent i Aften.»

«Saa gaar jeg efter til Ødelien,» sagde Fru Meyer. «Jeg maa træffe ham og faa ham til at hjælpe os.»

«Hvad kan han vel gjøre, Fru Meyer?» sagde Provstinden.

«Han maa finde paa noget,» sagde Fru Meyer og begyndte at gaa hurtig foran Provstinden. «Naar han hører, at de holder paa at omkomme den ene efter den anden saa.»

«Vent til imorgen, Fru Meyer!» raabte Provstinden.

«Hvor kan De tænke, at jeg kan vente en hel Nat,» sagde Fru Meyer og snudde Hovedet tilbage, mens hun vedblev at gaa. «Det haster saa forfærdelig, for jeg føler, at det holder paa at komme et Mørke over mig. Jeg har følt det længe saadan af og til, men nu er det saa nær det Mørke, som al Forstand forsvinder i. Jeg maa skynde mig, saa jeg kan træffe Provsten, det er jo mig, som har Ansvaret. Og Mørket kan komme over mig, hvad Øieblik det skal være.»

Provstinden forsøgte at holde Skridt med hende, men det var umuligt.

«Skal vi ikke følges, Fru Meyer?» raabte hun.

Fru Meyer stansede, men saa utaalmodig ud. «Jeg maa gaa Benveien gjennem Skoven,» sagde hun, «ellers kommer jeg ikke til Ødelien paa mange Timer.»

«Der er saa vaadt og myrlændt der,» indvendte Provstinden.

«Det er jeg ikke ræd for, men jeg gruer alligevel for at gaa gennem Skoven,» sagde Fru Meyer.

«Hvorfor da?»

«I Skoven, midt i, der er Vandet,» sagde hun. «Det er dybt og stille og mørkt. Forstaar De, hvorfor jeg er ræd for det?»

«Nei, det forstaar jeg ikke,» sagde Provstinden og stak sin Arm ind i Fru Meyers. «Men gaa ikke did, naar De er ræd for det.»

«Forstaar De det ikke?» sagde Fru Meyer og saa mistroisk paa hende. «Men det er jo overalt det samme — i enhver Ting. Hjemme er Loftvinduet — med Stenen nedenfor ved Kjøkkendøren. Jeg kommer aldrig hjem, uden at jeg ser det først. Og Brønden med den graa Hætte over og den lille Dør — det er ganske lavt op. Det er dybt og glat og mørkt dernede. Aa, det er saa gyseligt at tænke paa! Det er uforsvarligt af Meyer at have den Brønden der!» sagde hun pludselig heftig. «Men saadan er han bestandig, lader alting staa til! Som nu med disse Poteterne, som kommer til at staa og fryse i Jorden.»

«Jeg har jo lovet Dem at sørge for det,» sagde Provstinden. «De kan stole paa mig.»

«Tak, Fru Berner,» sagde Fru Meyer. «Jeg ved ikke, hvorledes det skulde gaa os uden Dem og Provsten.»

«Forstaar De saa, at det haster?» sagde hun efter en liden Pause. «Jeg maa træffe Provsten idag, for det haster saa! Naar han kunde sige, at han vil hjælpe os, saa bliver jeg ogsaa rolig. — Her maa vi skilles,» sagde hun og stansede ved en Sti, som førte fra Veien op mod Skoven.

«De kan ikke gaa alene,» sagde Provstinden. «Det bliver mørkt, længe før De kommer frem. Lad os gaa til den nærmeste Plads og faa en Gut til at følge Dem.»

«Det har jeg ikke Tid til,» sagde Fru Meyer og sled sig løs fra Provstinden, som forsøgte at holde paa hende.

«Saa lad mig følge Dem!»

«De kan ikke gaa Halvdelen saa langt,» svarede Fru Meyer og sprang henover Stien.

Provstinden gik saa hurtig, hun var istand til, mod den nærmeste Husmandsplads for at faa nogen til at gaa efter Fru Meyer. Nu holdt hun jo paa at miste den sidste Rest af sin Forstand.

Da syntes Provstinden, at hun hørte Raab

og vendte sig om. Fru Meyer var stanset ved Klyveledet og raabte til hende.

«Jeg kan ikke høre Dem,» svarede Provstinden.

Fru Meyer raabte igjen, og da syntes Provstinden, at hun hørte: «Poteterne.»

Hun nikkede til Svar.

Den Mand, som Provstinden endelig fik sendt efter Fru Meyer, traf hende ikke. Paa Ødelien hørte han, at hun havde været der, men faaet den Besked, at Provsten var reist for en Stund siden. Saa var hun gaaet hurtig tilbage igjen, og siden havde ingen seet hende.

Dagen efter blev Fru Meyers afsjælede Legeme fundet i Vandet.

Næste Sommer gik alt sin sedvanlige Gang paa Fluberg.

Provstinden havde eftertrykkelig sagt, at Fru Meyer var gaaet feil i Mørket og faldt i Vandet. Og skjønt mangt og meget havde forandret sig i Bygden fra de gode gamle Tider, var det endnu ikke kommet saa vidt, at nogen kunde vedkjende sig at have en anden Mening end Provstinden.

Fremmede, som besøgte Fluberg, kunde ikke synes, at den tungsindige Husfrues Bortgang havde efterladt noget Savn. Hun var mere end erstattet af den livlige, ungdomsfriske Fru Hilda, som nu blev den raadende paa Fluberg. Endogsaa Frøken Thybring maatte bøie sig, hvor meget hun saa rystede paa Hovedet. Men Julius sagde mere end én Gang: «Den Fruen, vi havde før, var den realeste! Det si'er jeg, og det er jeg Mand for at staa ved!»

Og det syntes, som han ansaa det for en kjær Pligt at trodse Fru Hilda saa smaat, naar Leilighed gaves. Det var, som han ikke vidste nogen anden Maade at hædre den afdøde paa

Den glædelige Begivenhed, at Fru Hilda fik en Søn, vakte en sand Jubel paa Fluberg og slettede ud de sidste Spor af Sørgmodighed.

Fru Hilda var lige barnlig og lige rede til at skjænke alt, som foregik i Bygden, sin Interesse — baade Fornøielser og Missionsvirksomhed.

«Gaa bare du!» pleiede Inga at sige. «Jeg skal nok passe Barnet vores.»

Og Hilda lo og sagde: Du skjønner det meget bedre end jeg.»

Inga havde ikke Øie eller Tanke for andet end «Barnet vores» og havde paataget sig Om-sorgen for det. For den halvvoksne Barnepige

forsikrede Inga, at hun ikke kunde «stole det Bøs paa».

Den lille Pleiemor spurgte alle Bondekonerne, «hvordan saa'nne skal stelles». Hændte det, at de forskjellige Raad ikke stemmede overens, saa handlede hun efter sit bedste Skjøn.

Kitty havde aldrig sværmet for at være Tante, men det var umuligt at være ærgerlig paa den lille, det maatte hun indrømme.

Camilla var den eneste, som havde været temmelig stilfærdig og tilbageholdende ligeoverfor Barnet. Hun var blevet stille og alvorlig og havde været mere optaget af Musiken end nogensinde.

Men en Dag tog hun pludselig Barnet i sine Arme og begyndte at danse rundt med det, mens Inga saa paa alvorlig bekymret, for baade efter hendes egen og alle Bondekoneernes Erfaring havde «saa'nne bedst af at ligge i Ro».

«Naar dit Hus brænder, saa gaa hen og varm dig ved det!» sagde Camilla og bøiede sit Hoved ned mod Barnet. «Det er et deiligt, gammelt Ord, Gutten min, som du maa huske paa!»

Kitty var forbauset over, at Camilla kunde være saa lystig. Det var ikke længer siden end igaar, at hun havde faaet høre, at Løitnant Helsing

endelig var blevet forlovet med sin Kusine, som havde været temmelig unaadig stemt siden hans hyppige Besøg paa Fluberg ifjor.

Men Kaptein Meyer smilte og nikkede til hende: «Ja, ja, Børn, vær glade, mens dere kan!»

L I V

Himlens Stjerner skuer ned paa Sneen og paa Trærne, som staar ubevægelige med sine stive Grene i Veiret, og paa Bækken, som er frosset. Det ser ud, som alt Liv er stivnet i Kulden.

Alligevel er det noget levende, som stilfærdig pusler sig frem [gjennem Sneen. Det er bare gamle Mor Olsen, som har halvanden Krone om Ugen af Kassa.

Hun har været hos Kjøbmanden og gjort et lidet Indkjøb til Søndagen, for 5 Øre Sirup i en Kop og en Tiøres Rugkage.

Mor Olsen kan ikke tro andet, end at hun har faaet Influenza. Hun gaar ligesom saa i Ørska, og den kolde Luften kommer indpaa hende og gjør hende ræd. Her, hvor hun kjender baade Busk og Træ, kan hun ikke finde frem. Er hun ikke nylig gaaet forbi det Træet, hvor Gjøgen pleier at sidde og gale om Sommeren? Men saa synes hun, at hun vil have det til, at Veien gaar lukt ned til det Kjørret der, og det er ikke rigtigt. Det er anden Gang, hun staar

ved det samme Kjærret. Skulde hun kanske have gaaet i Ring? Hun har bestandig hørt, at naar Folk begynder med det, saa er det ude med dem. Og saa som den kolde Luften har slaaet Kloen i hende!

Men Mor Olsen vil gjøre sig strid. Ikke saa let skal det blive at tage Livet fra hende. For hun skjønner, at det er det, som det gjælder.

Enten hun vil eller ikke, maa hun sætte sig paa den store Stenen og hvile — bare en liden Stund — og forsøge at samle Tankerne.

Den kolde Luften er inde mellem Kvistene i Kjærret; den kommer ovenfra, kommer allestedsfra. Mor Olsen er saa ræd den, at hun gjerne kan skrigte høit. Hun betænker ikke, at om det værste skulde hænde, saa er det ikke noget dyrebart Liv, som gaar tilgrunde. Kan det ikke være til Trøst og Beroligelse for hende, at det ikke er en af Jordens Mægtige, hvis Liv er i Fare, at hun ikke vil efterlade den mindste Forstyrrelse, ikke det mindste Savn? Skulde det værste hænde, saa vilde det da bare være en hjemløs Katte, som vilde sidde og vente og vente paa at blive lukket ind i Varmen.

Ikke fordi, at Mor Olsen er saa god, at hun holder Kat heller. Det er bare en, som er bleven gaaende der efter nogen, som er flyttet, og som

ikke syntes, det laa større Magt paa, hvordan det gik med Katten. Saa syntes Mor Olsen, at hun ligesaa gjerne kunde lade den faa komme ind og varme sig lidt.

Kanske der kunde være dem, som synes, at der ikke ligger større Magt paa Mor Olsens Liv heller. Men det er dog stor Forskjel alligevel da, synes hun selv. Har hun ikke halvanden Krone Ugen af Kassa? Vilde nogen estimere en Katte saapas?

Men mens hun sidder der sammensunken, bliver hun mer og mer uklar i Tankerne. Hun er nok ikke længer ganske viss paa, om hun ikke alligevel er et Kreatur, som holder paa at omkomme.

Mens hun glemmer alt andet, som har hændt, staar det pludselig for hende, hvorledes hun nyelig, da hun gik til Kjøbmanden, har seet paa, at en Hest blev slaaet og mishandlet. En Flok af Kjærringer og Unger stod omkring. «Husk paa, det er Liv!» skreg hun i til stor Moro for Gutungerne. «Husk paa, Dere har Ansvar!»

Mor Olsen ser sig hjælpeløs omkring. Det er bare Sne og nogle Trær hist og her. Veien er der ogsaa et Sted i Mørket; men hun kan ikke se den. Himmelens Stjerner, som evigt blinker og blinker, skuer ned paa hende.

Uden at hun ved, hvad hun mener med det, ser hun op til Stjernerne og gjentager mumlende sine egne Ord: «Husk paa, det er Liv.»

Hun tror, hun siger det til nogen, og har ikke andet at paaberaabe sig.

Der kommer en Mand gaaende. Han stanser og lytter. Han synes, han hører, ligesom noget snakker borte ved Buskene. Han gaar derbort og river af en Fyrstikke og faar Øie paa Mor Olsen.

«Nei, men er det ikke Dere da, Nilsen,» siger hun og kommer ligesom til sig selv igjen, da hun ser et kjendt Ansigt. Det er jo Nilsen, som bor i Hytten ovenfor. «Det var da en Guds Lykke, at De kom, for ellers havde De nok ikke faaet seet mig ilive mere.»

«Hm,» siger Nilsen noksaa deltagende. Han tænker nok, at det vilde ikke været saa stor Ulykken; men han vil ikke sige noget og følger hende til hendes Dør.

Mor Olsen forklarer, at det er «Influenzaen», som er kommet paa hende; men naar hun har faaet sig en Kop varm Kaffe, tror hun nok, at hun skal «rettirere». Og hun takker ham rørt for Hjælpen.

Den hjemløse Katten, som har siddet paa Dørstokken og ventet, gaar rundt hende, mens

den maler veltilfreds. For den er det den mest betydningsfulde Person i Verden, som er reddet.

Og Himmelens Stjerner blinker og skuer ned paa Mor Olsen, mens hun sætter fra sig Koppen med Sirup og Rugkagen og finder frem Nøgelen til sin Dør.

“Huset Vores”

«**U**ndskyld,» sagde hun, «jeg kan ikke anerkjende nogen andens Ret til dette Hus. Mit er det, mit! Da man sagde, at jeg ikke længer havde nogen Ret til det, følte jeg, at det var, som tusend smaa Trevler bandt det fast til mit Hjerte . . . og saa blev jeg slidt væk fra mit eget Hus!

Men jeg siger det én Gang til, det nytter ikke at vise mig Leiekontrakter eller nogenslags Dokumenter. Jeg bøier mig ikke for et Stykke Papir, naar hver Blodsdraabe i mig siger, at Huset er mit, mit.

Har nogen anden gaaet saaledes og seet paa det, tror De? Vi syntes, det var barnagtigt, det er sandt, og der var ingen, som vidste det, at naar det var mørkt, saa listede vi os hen til det for at se paa vort fremtidige Hjem. Og det var vi begge to enige om, at Magen til Hus fandtes ikke. Det maatte jo være en Undskyldning for, at vi ikke kunde se os mæt paa det.

Og da vi boede her og alle Folk troede, at vi var svært fornuftige, saa gik vi aldrig ud, uden

at vi maatte se paa »Huset vores», hvorledes det tog sig ud fra alle Kanter. Vi gik rundt det, vi maatte se det nær ved, vi maatte se det i Frastand.

Dernede ved Hjørnet var det, han stod og raabte paa mig en Aften, som vi skulde gaa i Selskab:

«Har du seet, for en aldeles storartet Skygge det har i Maaneskin?» sagde han. «Ligner det ikke et lidet Slot?

«Jo, bare, at det er meget penere end noget Slot», sagde jeg. «For det forekommer mig, at der er noget koldt ved et Slot. Men Huset vores ser saa hyggeligt ud. Der er virkelig som et eget lyst Skjær over det. Og bestandig er der Stjerner lige over det, som straalere mere end andre Stjerner.»

«Har du ogsaa lagt Merke til det?» sagde han.

Hvor meget der er at huske fra Lykkens Tid; — jeg husker Smaating som et Solstreif en Morgen, mange Morgener, jeg husker, husker . . .

Jeg husker, at vi lukkede op Verandadøren en Aften, og at en Strøm af Lys flød ud over Syrinbuskene, et blegt, grønligt, eventyrligt Lys, syntes vi. Og midt i Lyset strakte vore Skygger sig lange og kjæmpemæssige ud over Haven.

Det var vore Værelser, vor Have, vor Lampe, som lyste her!

Ved Buevinduet mod Øst var det, jeg stod og saa efter ham da han reiste. Han vendte sig om og viftede til mig mange, mange Gange, skjønt ingen af os havde nogen Forudfølelse af, at vi aldrig skulde mødes igjen. Jeg trykkede Ansigtet mod Ruden, saalænge jeg kunde øine ham, og da han bare var bleven til noget Mørkt, som saavidt skimtedes, og da det ogsaa var forsvundet, vidste jeg ikke, at jeg havde seet ham for sidste Gang — —

At jeg skulde kunne føle Smerte over noget mere her i Verden, efterat han var død, kunde jeg ikke tænkt mig, før jeg hørte, at jeg ikke længer kunde blive her, ikke engang beholde Minderne uforstyrret.

Jeg tænkte, at noget maatte ske den sidste Nat, jeg var her. Maatte ikke jeg dø eller Huset brænde op? Det var altfor unaturligt, at vi skulde skilles. Jeg ønskede, at det maatte gaa op i Flammer, heller end at Fremmede skulde trænge ind her. Og det var ikke Frygten for at begaa en Forbrydelse, som afholdt mig fra at sætte Ild paa det selv, — min Samvittighed vilde ikke have kaldt det en Forbrydelse at skaane det for Vanhelligelse. Nei, det, som hindrede mig, var,

at jeg ikke kunde holde ud Tanken om, at det var tilintetgjort, at det var umuligt — umuligt — at faa se et Glimt af det mere.

Og jeg er glad over, at det ikke brændte, som jeg ønskede den sidste Nat; for naar jeg staar her og ser Væggen i Gangen saa aldeles uforandret, — og det er lidt dunkelt, — og jeg lukker Øinene halvt, saa kan jeg indbilde mig, at det mørke der er hans Kappe, som hænger paa sin gamle Plads. — —

— Kan De ikke unde mig den Lise, som det forskaffer mig at se noget, som er uforandret som før?

— Alt er forandret. Jeg kan sige til mig selv, at det er den samme Sol, som skinner ind af alle andre Vinduer ogsaa; men jeg kan ikke kjende den igjen. Den Sol, som jeg saa her, den kom med Vælde og bragte Liv over Verden og blev hilset med Jubel af alt Levende. — Den brændte mig med en fortærende Smerte som Ild, da jeg var bleven alene igjen her; — men den var alligevel en kjær, god Ven. Jeg saa den langsomt gaa ned og forsvinde den sidste Aften, jeg var her, og jeg har aldrig seet den gamle, kjendte Sol siden.

Synes De virkelig, at De havde Ret til at jage mig væk herfra?

Jeg vil bestandig gaa hid i Mørkningen for at se paa «Huset vores;» da ser jeg mindst Forandringens Vederstyggelighed. Og De behøver slet ikke at være ræd for, at jeg tænker paa at tænde Ild paa det. Kan jeg engang opnaa at indbilde mig, at det ser ud som før derinde, — det er bare det, jeg vil.»

EN UNDERLIG IDE

Madam Brekke og Tina Pedersen havde Kjøkken sammen, og en Aften, da den første rigtige Vinterkulden var begyndt, var de bleven enige om at slaa sig sammen om Aftensmaden, som de af og til pleiede. Madam Brekke skulde traktere med Poteter og Tina med Te; for de syntes, at de trængte lidt varmt.

Tina havde et svagt lidet Haab om, at Madam Brekke kanske vilde spendere Smør til Poteterne ogsaa. Madam Brekke sad sandelig saa godt i det, at hun gjerne kunde tænke lidt paa en fattig Stakkar.

«En kan ikke være taknemmelig nok, naar En har Tag over Hovedet og noget at spise og drikke,» sagde Tina med et Blik til Poteterne, som stod og dampede paa Komfuren.

«Det er sandt nok,» sagde Madam Brekke. «Men den, som er ordentlig og stiller sig bra, bliver det altid en Raad for.»

Tina bøiede sig ned over Tekanden uden at svare. Det var ikke noget nyt, at den, som havde sit paa det tørre, sagde saa; men hun

havde sandelig faaet føle noget af hvert, hun, og hun syntes nok, at hun var ligesaa bra som Madam Brekke i alle Maader. Men den, som var den fattigste, fik nok helst tie stille.

Det var netop som Madam Brekke havde løftet Potetgryden af, at hun blev mindre behagelig overrasket ved et Besøg af sin Stedsøn, en lang, halvvoxen Gut, som blev staaende paa Terskelen.

«Naa du store Maskerade!» udbød hun og slog Hænderne sammen. «Hvordan kommer du her?»

«Jeg er rømt,» sagde han kort og trodsig.

«Saa du er rømt fra *Toftes Gave*? Det var jo nydeligt! Og saa tror du, jeg vil tage imod dig?»

«Jeg er syg,» sagde han og saa paa hende med Øine, som udtrykte Trods, — Trods til det sidste midt i hans Hjælpeleshed.

«Saa du tror, du kan faa indbildt mig det?» sagde hun. «Nei, jeg kjender dig for godt, ser du.»

«Kan jeg ikke faa være her inat?» spurgte han uden at mildne Stemmen til Bøn. Det var, som han slængte Ordene mod hende.

«Ikke paa nogen mulig Maade!» svarede Madam Brekke.

Gutten gik og smeldte Døren i efter sig.

«Der kan De se, hvor han er hastig paa det,» sagde Madamen til Tina. «Et Maaltid Mad kunde han jo altid faaet. Jeg er ræd for, at det tager en Ende med Forfærdelse med den Gutten!»

Det var næste Formiddag, at Madam Brekke fik Bud om, at hendes Stedsøn var indlagt paa Hospitalet samme Dags Morgen. Tina Pedersen var ude paa Vask; da men hun fik vide det, da hun kom hjem, af Madam Rasmussen, som boede paa den anden Side af Gangen. Madam Brekke var gaaet op til Hospitalet.

Hun kom straks efter, og Tina syntes, at hun saa saa rar ud.

«Hvorledes havde han det?» spurgte Tina.

«Han laa bare og ynkede sig,» svarede Madam Brekke kort.

«Hvor var han inat da?» vovede Tina sig til at spørge efter en liden Pause.

«Ved jeg det?» sagde Madamen og gik fra hende.

— Det gaar nok indpaa hende dette, sagde Tina til Madam Rasmussen.

Men rent galt blev det med Madam Brekke, da hendes Stedsøn døde to Døgn efter, at han var kommet paa Hospitalet.

Baade Tina Pedersen og Madam Rasmussen sagde, at det gik ikke an at tage det saa; men de vidste ikke, hvad de skulde finde paa med hende. Hun sad og stirrede ret frem for sig, og de eneste Ord, de kunde faa af hende, var: «Naar jeg bare kunde gjøre det om igjen.»

Det var rigtig en lei Tid. Ikke vilde Kulden give sig, og ikke blev det bedre med Madam Brekke.

En Aften, da Tina var kommet hjem og stod og blæste i Fingrene for at varme dem, kom Madam Brekke ud i Kjøkkenet og fik se en liden graaspraglet, skindmager Kat, som var krøbet ind under Komfuren.

«Den smat ind, da jeg kom,» forklarede Tina. «Den fryser, den ogsaa, akkurat som et Menneske.»

«Det er bedst at jage den ud igjen straks,» sagde Madam Brekke og tog Ildtangen. «Faar saadan en Ranglekat først Vanen til at komme ind, saa har vi den gaaende her paa Dørene bestandig.»

Hun slog med Ildtangen under Komfuren, og Katten flygtede ud i stor Fart gjennem Kjøkkendøren, som hun havde sat paa Gløt.

«Hør, hvor det bærer sig, det stakkars

Dyret», sagde Tina, da Madamen et Øieblik efter kom ud i Kjøkkenet for at bære ind Ved.

Men Madam Brekke fór bort til Døren og lukkede op, og Katten kom ængstelig smygende ind og gjorde sig lav af bare Ydmyghed.

«Har De en Melkeskvæt at laane mig?» spurgte hun.

«Nei,» sagde Tina og saa forundret paa Madamen; for hun havde skjælvet i Stemmen, og Ansigtet var kridende hvidt. «Faar den Melk, saa kommer den da sikkert igjen.»

Madam Brekke mumlede noget, som Tina ikke kunde forstaa, og straks efter kom hun med en Spølkum fra Kjøkkenskabet og heldte i en Skaal.

«Jeg mener, De tager Kaffefloden Deres!» sagde Tina og saa bort paa Madamen, mens hun spikkede Fliser af et Vedtræ, som hun holdt mod Brystet.

Der lokkede sandelig Madam Brekke Katten frem fra Ovnene og ind i sit eget Værelse! Men Tina vedlev at spikke med Øinene fæstede paa Døren, som Madamen havde lukket efter sig.

«Jeg skjønner ikke, hvad det skal blive til med hende,» tænkte Tina. «Enten har hun det paa den ene Maaden eller ogsaa paa den anden.»

Men Dagen efter skulde Tina næsten tro, at Madamen begyndte at kvikne til igjen, og Kulden havde slaaet sig ogsaa. Og det er rart med det gode, det kommer aldrig alene: Om Eftermiddagen fik Tina Bud fra Grossererens, hvor hun pleiede at gaa tilhaande med, hvad som kunde falde sig, at Fruen havde brukket Benet, og Tina maatte komme øieblikkelig.

Tina gjorde sig istand i største Hast, og i Farten bad hun Madam Rasmussen se indom Madam Brekke af og til, mens hun var borte.

Det lovede Madam Rasmussen, og næste Aften, da hun var færdig med alt Stellet, gik hun derind, og til sin Overraskelse fandt hun sin Veninde saa omtrentlig, som hun havde været, før dette kom paa.

«Det er rigtig glædeligt at se, at De er den gamle igjen,» sagde Madam Rasmussen.

«Ja, skal vi tage os en Kaffeskvæt sammen igjen da, Madam Rasmussen?»

«Tak, som byder, siger jeg.»

Madam Brekke fik det travelt med at sætte paa Kaffekjedelen og tage frem Sukker og Fløde.

«Jeg tror, den skal være god,» sagde hun, da Kaffen var færdig, og hun kom med Kjedelen.

«Det skulde jeg mene!» sagde Madam Ras-

mussen, idet hun nippede til sin Kop. «De har ikke Deres Lige til at lave Kaffe!»

«Hm, det kan saa være, enhver har sin Gave,» svarede Madam Brekke. «Min Søster, som er gift med Slagteren, beder mig bestandig smage paa Kaffeen, før de tager den ind, naar de har Barnedaab eller Konfirmation. Naar det angaar Mad, saa bøier jeg mig aldeles for hende; men angaar det Kaffeen, saa siger jeg: Kom ikke der!»

«Det kan De nok sige,» sagde Madam Rasmussen. «De kan ikke tro, hvor glad jeg er, fordi vi sidder her og drikker Kaffe sammen, Madam Brekke. Og det er ikke bare for Kaffeens Skyld, det kan jeg forsikre Dem om, skjønt vi havde Grød til Aftens. Men jeg var rigtig ræd for Dem. De var ikke til at kjende igjen. Jeg sagde det endda til Rasmussen: Det er nok forbi med Hyggen hos Madam Brekke, sagde jeg. Og saa mangan koselig Stund, som vi har havt sammen baade med Kaffe og med vor hyggelige Samtale, sagde jeg. Derfor er jeg saa rigtig glad over, at De begynder at kvikne til igjen. Det gaar ikke an at give sig hen til Sorgen heller, ser De. De er sandelig blevet rent mager. Det var paatide, at De tog Fornuften fangen.»

«Det kunde hænde, at De ikke vilde synes, det var noget videre Fornuft i det,» sagde Madam Brekke, men stansede.

«Hvordan det?»

«Jeg skal fortælle Dem, hvordan det hænger sammen, for jeg ved, at De bestandig har ment mig det godt, Madam Rasmussen. Jeg tænkte paa det blege Ansigtet hans baade Dag og Nat, og jeg syntes aldrig, at jeg kunde faa Fred mere, siden han var død uden at faa sagt mig et Ord om, at han havde tilgivet mig. Jeg havde jo paataget mig at være i Mors Sted for Gutten; men alt det jeg tænkte mig om, saa syntes jeg ikke, at jeg kunde huske, at jeg havde gjort noget godt for ham — og saa det sidste.»

«Lad os nu bare ikke begynde paa det igjen, Madam Brekke.»

— Nei, nei. Men er det noget, En kan blive gal af, saa er det af at angre. Og hvem ved, hvordan det kunde have gaaet mig, dersom ikke det var hændt, det, som hændte her forleden.»

«Hændte det noget da?»

«Ja vel, jeg maa vel kalde det saa,» sagde Madam Brekke og betænkte sig lidt. Det var denne Katten, som Tina havde ladet komme ind og varme sig et Øieblik. Jeg jagede den ud;

for jeg har aldrig likt at have Dyr inde. Det var bitterlig koldt den Dagen, og det var vel derfor, at den begyndte at bære sig saa jammerlig. Ja — enten De tror det eller ikke, saa — det var akkurat, som jeg skulde høre Gutten, da han laa og ynkede sig».

«Hvad? Hvad mener De, Madam Brekke?» raabte Madam Rasmussen og sprang op. «De mener da vel aldrig — Sig, hvad De mener!»

«Jeg bare siger, som sandt er, at det kunde ikke høres anderledes, om det havde været ham, som havde staaet udenfor Døren og ynket sig.»

«Bevares vel! Og jeg, som har den lange mørke Gangen at gaa igjennem», sagde Madam Rasmussen. «Men blev De ikke rent fælen da?»

«Jeg skal ikke kunne sige akkurat, hvordan jeg blev», sagde Madam Brekke. »Det eneste, jeg syntes, jeg havde at gjøre, var at faa op Døren i en rivende Fart.»

«Kom Katten ind da?»

«Ja».

«Og siden — har den skreget saa'n — rart siden?»

«Nei, bare den ene Gangen.»

«Er det den graa Katten, som ligger borte i Sengen Deres?» spurgte Madam Rasmussen urolig. «Er den akkurat som en anden Kat?»

«Ja, akkurat», forsikrede Madam Brekke. «Det eneste skulde da være, at jeg syne s, den er ligesom saa svært taknemmelig.»

«Saa spørger jeg Dem, Madam Brekke, hvad De tror om dette, som De har fortalt», sagde Madam Rasmussen i en høitidelig Tone.

«Hvad jeg tror?» gjentog Madam Brekke.

«Ja. De tror da vel aldrig som nogle gamle Hedninger et Sted langt borte i Verden, at døde Folk kan gaa igjen i Dyrs Skikkelse?»

«Det tror jeg slet ikke», forsikrede Madam Brekke med stor Bestemthed.

«Men da skjønner jeg ikke, hvorfor De skulde blive lettere tilsinds, fordi denne Katten kom.»

«Jo for — paa den anden Side saa tør jeg ikke bande paa, at jeg ikke tror det heller,» sagde Madam Brekke. «Det vil sige — jeg er ikke sikker paa, — jeg synes, at det er ikke aldeles umuligt, — at han ligesom har givet mig en Leilighed til at gjøre det om igjen, ser De».

«Det er det værste, jeg har hørt!» udbrød Madam Rasmussen. «Bare det ikke er det rene Hedenskab og Djævelskab, Madam Brekke!»

«Kan det være noget farligt at tro, at han ialfald har havt noget med det — paa en eller anden Maade da, skjønner De».

«Sandelig om jeg kan svare paa det, sagde Madam Rasmussen.»

«Saa sig mig efter Deres bedste Skjøn, hvad De vilde gjort i mit Sted. Turde De jaget Dyret væk? Mon De ikke havde gjort som jeg, taget det ind og været saa snil mod det, som De bedst kunde?»

«Jeg skulde næsten tro de»t, indrømmede Madam Rasmussen.

«Og saa faar De være saa snil, at De ikke fører mig ud for dette her«, sagde Madam Brekke.

«Mig kan De stole paa!» sagde Madam Rasmussen høitidelig. «Min Mund skal være lukket og forseglet!»

Men det var netop i den Henseende, at Madam Rasmussen ikke var rigtig at stole paa

IKKE MERE

PERSONERNE:

Presten.

Prestefruen.

Aksel, deres Søn.

Minda deres Pleiedatter, forlovet med Aksel.

Ella, deres Niece, i Besøg i Prestegaarden.

Presten røgende af en lang Pibe, Damerne med sit Sytøi sidder omkring Bordet, hvorpaa staar en tændt Lampe.

Presten

(ser paa sit Ur:)

Ved dere, at Klokken er over 10, Børn?

Minda

(til Ella:)

Du forstaar nok ikke, hvor sent det er, du — «over 10». For Klokken 11 eksisterer ikke her.

Prestefruen

(blidt:)

Du taler bestandig om hvorledes det er «her» paa en Maade, som let kunde give Udenforstaaende det Indtryk, at du vilde beklage dig.

Minda:

Det er sandt, det er en besynderlig Uvane, jeg har lagt mig til i det sidste, at jeg

klager over Ting, som jeg slet ikke har noget imod.

Ella

(smilende:)

Det var da pudsigt. Hvorfor gjør du det da?

Minda:

Aa — jeg antager, at det er noget ganske andet, jeg tænker paa.

Prestefruen

(blidt:)

Det var nok dét, jeg tænkte, at det ikke var Meningen, at du vantrivedes i Forholdene her.

Minda:

Kunde nogen tro det! Det var, som jeg kom i Paradisets Have med én Gang, da jeg kom hid fra mine Pleieforældre. (Lægger Sytøiet ned.) Og jeg forsikrer dig til, — endnu naar jeg kommer herind om Morgenen og ser Solen skinne udover disse fredelige Prestegaardsjorderne, saa kan jeg ligesom ikke fatte andet, end at her er det eneste Sted i Verden, hvor Solen kan skinne, — og jeg maa tænke:

Se dig mæt paa det. (Begynder at sy igjen.)
 For jeg har bestandig en Følelse af, at en vak-
 ker Dag kan det være væk altsammen.

Ella

(smilende:)

Være væk! Du tænker da vel ikke paa
 Jordskjælv?

Minda

(smiler:)

Det ved jeg ikke. Det er jo bare saadan
 en Følelse, ser du.

Ella:

Du — sig mig, var de saa skrækkelige
 dine Pleieforældre?

Minda:

Rædsomme.

Ella?

Ja men — (standser.)

Minda:

Hvorledes mine virkelige Forældre kunde
 lade mig være dér, mener du, — kunde sætte
 mig bort et Sted, hvor det bare var rart, at

jeg ikke bukkede under for Elendighed og Vanstuel? — Men det var vel dét, som var Meningen, tænker jeg.

Presten:

Kjære Minda, det tilkommer ikke dig at dømme.

Ella:

Det er forfærdelig romantisk, at det netop var Aksel, som fik dig væk fra dem. Han kom jo som en anden Ridder og befriede dig.

Minda:

(ler:)

Ja, engang vi havde vasket for ham, saa sagde han, at jeg kunde forlade hele Strygeriet og blive Pleiedatter hos hans Forældre — paa Landet — og faa en liden, blid Prestefrue med hvid Kappe paa Hovedet til Pleiemor — istedenfor det Fruentimmer, som havde plaget mig hele Barndommen igjennem.

Ella:

Det er ikke rart, at du blev glad i Aksel!

Minda:

(reiser sig:)

Nei det var ikke rart. (Gaar hen til Vinduet og trækker Gardinet op.)

Presten:

Ved Simen, at jeg skal til Annekset imorgen tidlig?

Prestefruen:

Ja.

Presten:

(reiser sig.)

Saa tænker jeg, at vi slukker Lampen. Det er jo lyst i Gangen?

Minda:

Ja, jeg har sat Lampe dér i Anledning af Ella.

Ella:

Tænk, for min Skyld! Jeg kunde da finde Veien opover Trapperne.

Minda:

(staar ved Vinduet og lytter:)

Jeg synes, jeg hører Bjelder. — Jovist er det Bjelder!

Prestefruen:

Det er vel fra Landeveien.

Minda:

Nei, der kommer nogen kjørende hid.

Prestefruen:

Paa denne Tid!

Minda:

(dæmpet:)

«Freya» springer imod ham!

Prestefruen:

Da kan det ikke være nogen anden end Aksel!

Presten:

Du har ret, Mor.

Ella:

Det var da morsomt!

Minda

(ler:)

Kanske han kommer med en ny Pleiedatter til dere. (Til Prestefruen:) Du ved, det var netop paa denne Tid om Aftenen, at han kom kjørende med mig for tre Aar siden. Siden har det aldrig havt saadan Hast, naar han skulde hjem i Besøg. Han har meldt sit Komme i betimelig Tid.

Presten:

(lægger Piben væk:)

Lad os gaa ud og møde vor kjære Gut, Mor. (Presten og Fruen gaar ud.)

Ella

(til Minda):

Vil ikke du ogsaa tage imod ham da?

M i n d a :

Det haster ikke saa. Du skal faa se, han giver sig god Tid. — Dengang vi kom hid, kunde det ikke gaa fort nok med at faa mig ind til Varme og Lys. Vi havde kjørt en lang Vei, ser du. Gjennem Skoven. Det var Maaneskin; men Trærne var saa høie og stod saa tæt, at det var mørkt. Bare enkelte Glimt af blendende Maanelys var det. I timevis kjørte vi, gled og gled forbi de lange Rader af Trær og underlige, eventyrlige Skygger bortover Sneen. Hesten blev ofte ræd for Skyggerne og stansede. — Saadan en vinterlig Skov er saa rar, ser du.

E l l a :

Jeg liker den da bedre om Sommeren.

M i n d a :

Ikke jeg. Du skulde bare vidst, hvorledes Skoven saa ud den Aften. Det var saa rimeligt, at Aksel kom til at forlove sig med mig.

E l l a :

Nei tænk, var det dér! Det maatte da være yndigt!

Minda

(vender sig hurtig om mod hende):

Ja. (Smiler) Tror du, at jeg tænkte, jeg skulde gjerne give Trærne nogle Aar af mit Liv, forat de kunde faa vide, hvad Lykke er?

Ella

(smiler:)

Man kan finde paa meget rart saadan i Forelskelse.

Minda:

Kjære, har du været ligesaa dum! Vidste jeg det ikke, at Aksel vilde give sig god Tid? Der hører du, han har Tid til at bede Simen tage vare paa Pelsen og til at klappe «Freya». (Ler:) Det er altsaa ikke nogen ny Pleiedatter. For dengang — dengang var det ganske anderledes.

Ella:

Kjære dig, Minda, det er vel ikke for min Skyld, at du bliver herinde istedenfor at gaa ud til Aksel?

Minda:

Hvorfor skulde jeg længes mere efter at se ham end han efter mig? Jeg forstaar — du tror, at det bare er mig, som har noget igjen af Forelskelsen efter den Kjøreturen.

Ella:

Nei, kjære Minda, jeg forsikrer dig —

Minda

(ler:)

Ikke sandt, du mener, at Følelser er flygtigt Stof? Om de er lidt mere eller mindre varme, gjør hverken fra eller til. Sæt Døre og Vinduer op her, og gaa ud og se, om du kan finde igjen Varmen herfra et Sted oppe i Luften!

Ella:

Du gjør mig virkelig Uret, Minda. Jeg har aldrig ment noget saa gyseligt. (Presten, Prestefruen og Aksel kommer ind).

Presten:

Her har Dere Gutten, som har klaret Embedseksamen med bedste Karakter.

Aksel

(rækker Minda Haanden:)

Godaften, Minda. Jeg fik ikke Tid til at svare paa dit sidste Brev. Nu kan du nok forstaa, at jeg har været optaget.

Minda:

Det kan jeg saa godt forstaa.

Aksel

(hilser paa Ella:)

Hvor det var hyggeligt af dig, at du tænkte paa at besøge os igjen.

Ella:

Ja jeg syntes pludselig, at det var bleven saa altfor længe, siden jeg saa nogen af Familien fra Prestegaarden. — Jeg gratulerer, min kjære Fætter!

Aksel:

Tak, Ella.

Presten:

Ja nu kan du være stolt af din Fætter.

Ella:

Det har jeg bestandig været.

Presten:

Men du havde kanske ikke tænkt, at den lange Laban skulde gaa hen og faa bedste Karakter?

Minda:

Det var derfor, du kom saa rent overraskende?

Aksel:

Jeg vilde have den Fornøielse at melde det selv, ser du. (De sætter sig omkring Bordet, Aksel ved Siden af Minda.)

Aksel:

Det er virkelig behageligt at vide, at Maalet er naaet.

Presten:

— Med Glans.

Aksel:

Det er jo det, som er det bestemmende for en Mands Fremtid.

Minda:

Er det?

Aksel:

Det, som man har levet for i aarevis og aldrig et Øieblik tabt af Sigte.

Minda:

Minda: Det var da noksaa mange Øieblikke, Aksel — for det var fire Dage.

Aksel

(smiler:)

Du mener vore første Forlovelsesdage? At det var akkurat fire, vidste jeg forresten ikke.

Minda:

Jo kjære, da reiste du jo ind igjen, — og da du kom tilbage, tror jeg nok — (afbryder.) Du, som har saadan prægtig Hukommelse, kan aldrig huske Smaating. Det er besynderligt.

Aksel:

Det er en kvindelig Evne at lægge Bret paa Smaating og gjemme dem i Erindringen.

Ella:

Det er ganske sandt. Jeg tror, jeg husker hver Traad i min første Balkjole.

Minda

(til Aksel:)

Og jeg kan aldrig glemme en blaa Vase. Den stod paa det lille Bordet dér ved Vinduet. Husker du den?

Aksel:

Naar du siger det, saa synes jeg nok — Hvad var det med den?

Minda:

Det var bare, at den stod dér, — og at Solen skinnede paa den. Den stod dér alle Dagene, inden du reiste, og siden mindede den om de fire første Dage — den og alt, som var her. Husker du ikke, at den gik istykker heller?

Aksel.

(smiler).

Nei, det gjør jeg virkelig ikke.

Minda.

Jo, det var ved Julerengjøringen det første

Aar, jeg var her. Jeg syntes, det var kjedeligt, at en Ting var borte.

Presten.

Jeg tror, at jeg røger min Natpibe nu. Ikke sandt, Mor?

Prestefruen.

(nikker:)

Ja, gjør det du. Saa kan vi sidde og se paa Kandidaten vor.

Ella:

Jeg skal stoppe den for dig, Onkel.

Presten

Tak, tak. (Til Aksel:) Idag havde du prægtigt Føre, du.

Minda:

Var det ikke bitterlig koldt at kjøre gennem Skoven?

Aksel:

Det er jo altid lidt lunere i Skoven.

Minda:

Ja, men det er forfærdelig koldt iaften.

Aksel:

Godt, friskt Vinterveir.

Minda:

Sig mig — frøs du ikke lige ind i Sjæ-
len, da du kjørte gennem Skoven?

Aksel:

Taler du i Lignelser, saa forstaar jeg dig
ikke. Hvad mener du?

Minda

(ængstelig:)

Du skulde ikke spørge mig

Aksel:

Hvorfor ikke?

Minda:

End om jeg kunde svare!

Aksel

(ler:)

Og var det saa farligt?

Prestefruen

(hurtig:)

Minda, lad dig advare! Tal ikke saaledes!

Minda:

Vil du advare mig, du? Hvor det er pent
af dig! Men har du ikke hørt, at naar et Men-
neske gaar rundt en Afgrund og stirrer ned,
bestandig paa det samme, — saa er en Ad-
varsel just farlig?

Prestefruen:

Det er denne overspændte Maade at tale paa, som jeg advarer dig mod, Minda! Det passer ikke i en stille, fredelig Prestegaard. Det har da været min stadige Tanke, at dette Hus skulde være til Eksempel for Menigheden i et og alt. Men du taler formelig, som her skulde være Hemmeligheder.

Minda

(lavt:)

Her er ogsaa en Hemmelighed.

Presten:

Hvad er nu dette for noget da, Minda?

Minda

(ler:)

Ja, naar ikke Aksel bedre vil hjælpe mig at skjule vor Hemmelighed, saa er ikke jeg istand til det længer alene.

Aksel:

Jeg forstaar ikke, hvad du mener, det ved jeg da.

Prestefruen:

Hun mener ingenting, Aksel, ingenting. Vil du røge en Pibe sammen med Far, saa gaar vi andre op.

Minda:

Ja det er ingenting. Det er netop Hemmeligheden. Men hvis du vilde hjulpet mig, Aksel, saa kunde vi jo ladet, som vi havde en kostelig Skat, vi to, vor dybe, varme Kjærlighed. — (hviskende:) og ikke et Menneske skulde faaet vide, at den ikke er mere.

Aksel

(springer op:)

Minda, hvad er det, du siger!

Minda

(reiser sig ogsaa, gaar mod ham:)

Hvor er Kjærligheden blevet af, Aksel? Hvorledes kan saadant gaa til? Svar du, du maa vide det, — du, som var den første —

Aksel:

Er det, som du siger, saa kan jeg ligesaa vel spørge dig.

Minda:

Jeg ved bare, at lidt efter lidt gjorde det ikke saa ondt at se paa din Ligegyldighed. Og i Høst, da du var kommen tilskade paa Jagturen, dengang vi troede, at der var Fare for dit Syn, da vidste jeg, at det var dig, som en Ulykke holdt paa at true, — ikke mig. Da vidste jeg, at dine Sorger ikke længer er mine Sorger.

Prestefruen:

Og det havde du Hjerte til at glæde dig over da!

Minda:

Hvis du vidste, hvorledes det har været at gaa og se paa, at Aksels Kjærlighed svandt ind mere og mere! — Tror du, det var morsomt? Men at han kunde gjøre mig kold ogsaa, det havde jeg ikke troet, — ikke mere, end du vilde kunne tro, at du kunde blive ligegyldig for din egen Søn.

Prestefruen:

Tør du sammenligne din Kjærlighed med min?

Minda:

Det tør jeg. Men du er ikke bleven pint som jeg.

Aksel:

Du siger mere, end — end det skal blive let at glemme, Minda.

Minda:

(ler:)

Jeg tror det næsten — selv for dig, som har en saa lykkelig Evne til at glemme. For du husker nok ikke stort af — af det, som ikke er mere. Jeg skulde ønske, du kunde

huske Klangen af din egen Stemme, som jeg husker den — (ler:) ja som jeg husker den, ja.

Ella

(grædende:)

Kjære, søde Minda, kan du ikke tie?

Minda:

Tie nu? Nei det kan jeg ikke! Hver Dag har jeg tænkt: Kan jeg tie idag ogsaa? Nu blev det, at jeg ikke kunde længer. Jeg maa sige det om igjen og om igjen: Kjærligheden er ud-slettet! Det er mig en Glæde at sige det, — nei, jeg mener ikke det. Jeg mener: Jeg maa sige det. Det fortærer mig.

Aksel:

Jeg har ikke ønsket noget Opgjør, Minda.

Minda:

Ikke jeg heller. Det er jo netop det, som jeg har gaaet i en sand Rædsel for at komme til at sige. For jeg vidste jo, at et eneste Ord var nok til at styrte mig ud i Mørket — væk herfra, — og der er ikke noget udenfor. Dette er Verden for mig.

Presten:

Stakkars Minda!

Ella:

Kan det ikke gaa an at glemme — dette ogsaa?

Minda

(heftig:)

Men jeg kan ikke glemme, og jeg kan ikke lade være at sammenligne. (Til Aksel:) — Vil du have en Kone, som gaar og ser paa dig med Vilje til at tage alt i ond Mening, — som gaar og vogter paa hvert af dine Ord, hver ubetydelig Handling for at kunne sige: Se, hvor grundig død hans Kjærlighed er! For jeg kunde ikke andet, Aksel, mit Hjerte er saa fuldt af Bitterhed. (Stille:) Saa gaar jeg tilbage did, hvor jeg kom fra. (Gaar hen til Vinduet): Nylig stod jeg her og saa ud; da havde jeg ikke sagt det, — og nu har jeg gjort det.

Regler for udlaan!

1. Bøger udlaanes kun til Foreningens Medlemmer og maa af Laantageren ikke udlaanes.
2. Udlaan foregaar 1 Gang i Ugen.
3. Laantageren har ved enhver modtaget Bog at afgive Qvittering for Modtagelsen.
4. Bøger udleveres til Bud kun naar skriftlig Anmodning medfølger fra Laantageren.
5. Kun 2 Bøger eller 1 større Værk udlaanes ad gangen.
6. Ingen Bog maa beholdes mere end 1 md. Skulde nogen ønske dem længer maa Bøgerne medbringes til Fornyelse. Bøger som uden Fornyelse har været udlaant i 2 mdr. vil efter Varsel fra Bestyrelsen blive anskaffet for Laantagerens Regning.
7. Bibliothekaren har for hvert Bud der sendes Laantageren at afkræve 10 øre i Budpenge.

Depotbiblioteket

01sd 00 862

Thurane : Et multoert hura.